

De Zon. Met zeer interessante foto's. — De Hoeksche Boschjes. — De oude kerkers van Venetië veranderd in kunstenaarstehuizen — „El retablo de Maese Pedro”. — De herdenking van De Ruyters sterfdag. — De proeftocht van de „Sumatra”. — Muziek.

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

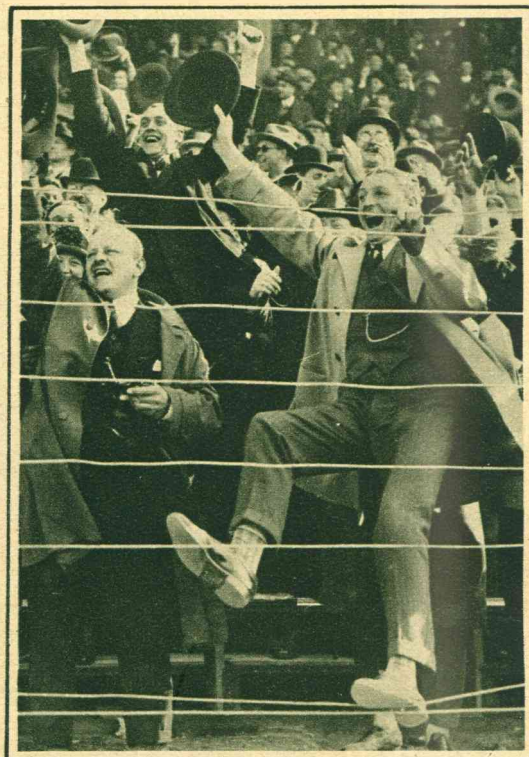
PANORAMA

No. 44 (18) 13DE JAARGANG
5 Mei 1926

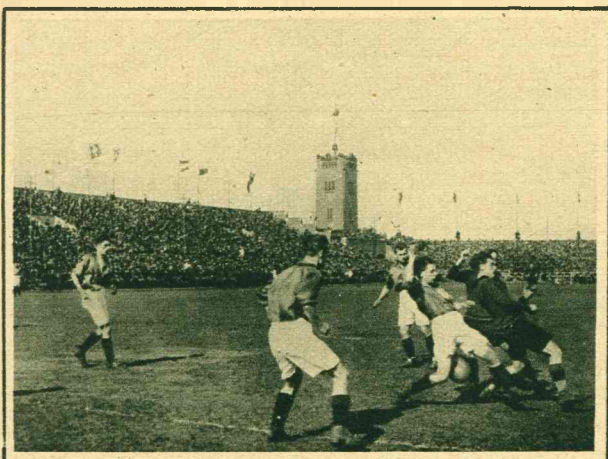
A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 17½ ct. Voor Week- 15 ct.
Nummer Abonné's
Per kwartaal f 1.95. Franco per post f 2.20

HOLLAND—BELGIË 1—5

Zondag 1.1. had in het Stadion te Amsterdam de voetbalwedstrijd Holland—België plaats, die door de onzen met 5—1 werd verloren. Wij geven van deze ontmoeting, die door ruim 30.000 personen werd bijgewoond, een serie interessante opnamen van onzen eigen fotograaf. Hierboven, links: Caudron, de Belgische keeper, slaat een aanval der Hollanders af. Rechts: Een enthousiast Holland-supporter, die bij den stand 1—0 voor Holland, van blijdschap geen grond meer onder zijn voeten voelde.

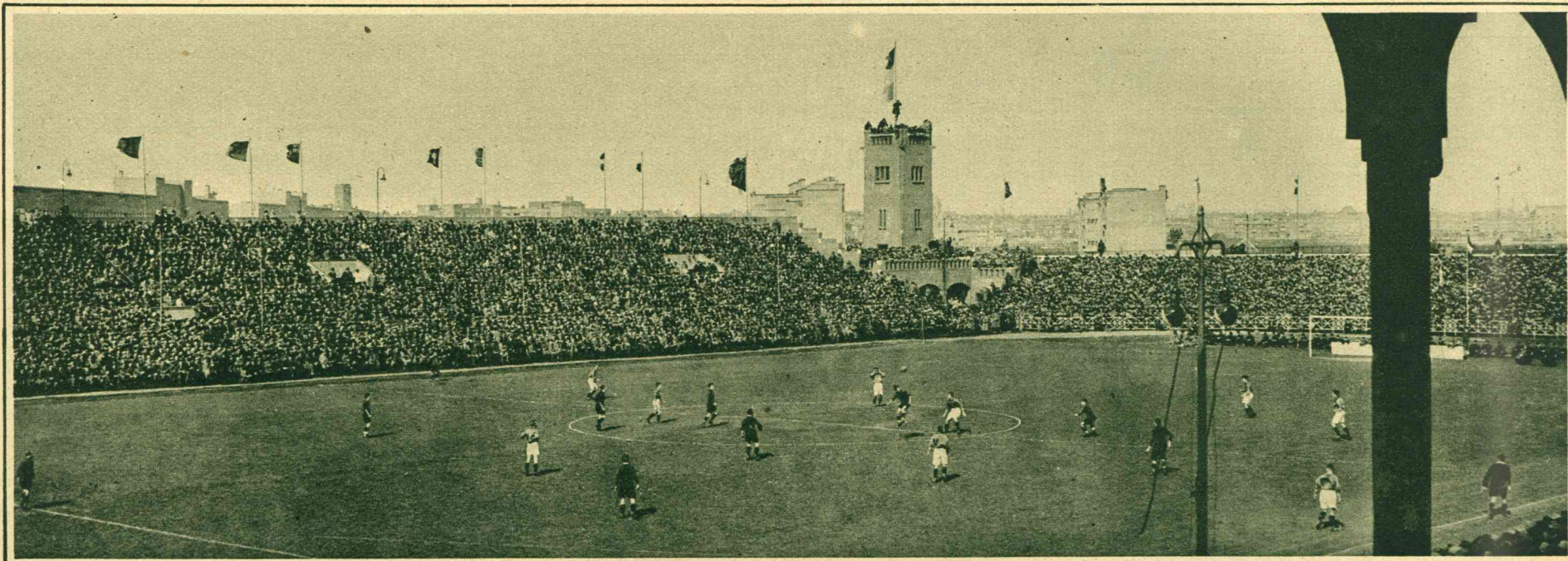
Een verwoed gevecht om den bal voor het Hollandsche doel.

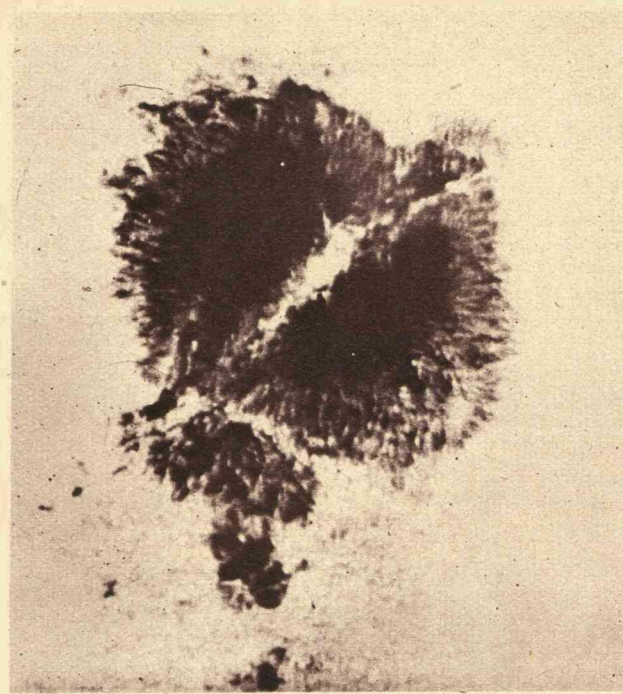
De Belgische doelverdediger Caudron stopt op meesterlijke wijze.

Hoe Tap, de Hollandsche links-binnen, ingooit.

Een overzicht tijdens den wedstrijd, gezien van de overdekte tribune af. — Voór de rust.

Fotografische opname van een zonnevlek, waargenomen 16 Juli 1905. Men onderscheidt duidelijk de zwarte kernschaduw en de lichtere bij schaduw.

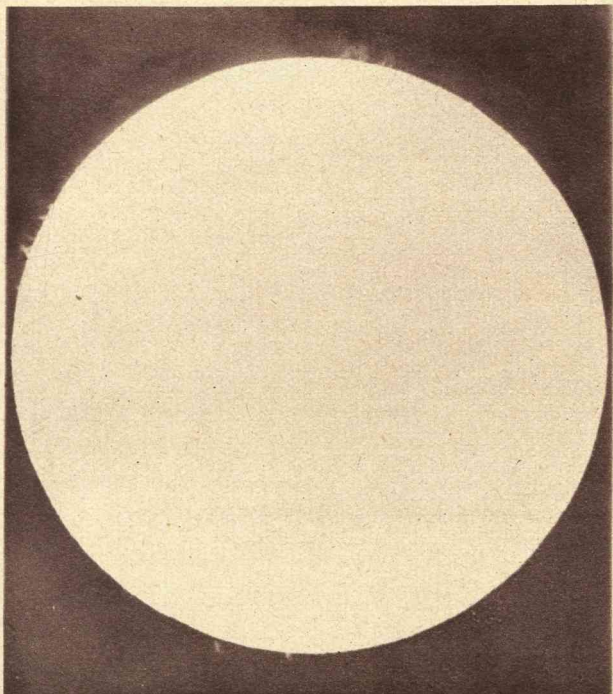
De zon is een van die alledaagsche dingen in den meest letterlijken zin van het woord, waaraan door het groote publiek maar heel weinig aandacht geschonken wordt en die toch, als men ze wat nader beschouwt, zoo buitengewoon onze belangstelling waard blijken te zijn.

Om zich hiervan te overtuigen, behoeft men alleen maar eens te bedenken, wat de zon eigenlijk voor de aarde beteekent.

We zullen nu eens afzien van het feit, dat de zon het middelpunt is van ons zonnestelsel en de aarde zich, evenals de andere planeten, daaromheen beweegt, met de gevolgen daaraan verbonden, maar ons alleen afvragen: wat voor rol speelt de zon door haar licht en warmte op onze aardbol? Een ieder weet, dat het de zon is, die de aarde verwarmt, maar men realiseert zich niet, wat dit eigenlijk wil zeggen.

De zon straalt ons voortdurend warmte toe en de aarde verliest voortdurend warmte door uitstraling. Daar de gemiddelde temperatuur van de aarde, als geheel genomen, zoo ongeveer gelijk blijft, volgt daaruit, dat de aardbol, althans bij benadering, evenveel warmte door uitstraling de wereldruimte inzendt, als hij van de zon ontvangt. Hield dus plotseling de zon op ons warmte toe te zenden, dan zou de aarde met groote snelheid afkoelen en al heel spoedig, binnen enkele dagen, zou de temperatuur ver onder het vriespunt zakken en alle leven onmogelijk worden. Die afkoeling zou zoo ver gaan, totdat ten slotte de temperatuur van de wereldruimte bereikt was, een temperatuur, die niet veel liggen kan boven het absolute nulpunt, dat, zooals men weet bij 273 graden onder 0 ligt, en de laagst mogelijke temperatuur is.

Doch niet alleen de zonnearmte, ook het zonlicht is voor het leven op onze planeet van groot belang, want het is het zonlicht dat het mogelijk maakt, dat zich plantengroei op aarde ontwikkelen kan. Immers planten hebben om te groeien licht noodig: het is het zonlicht, dat hen in staat stelt, uit het koolzuur der lucht en de minerale stoffen van den bodem hun voedingsstoffen samen te stellen. Zonder zon dus geen plantengroei. Maar zonder plantengroei is er geen dierlijk leven op aarde mogelijk. Want geen dier is in staat zelf zijn eigen voedsel te bereiden. De dieren voeden zich immers of met planten of met andere dieren, zoodat dus in laatste instantie alles neerkomt op de plant.

Fotografische opname van de zon. Aan den rand van de schijf zijn eenige protuberanties zichtbaar. Men lette op den scherp en zonnerrand.

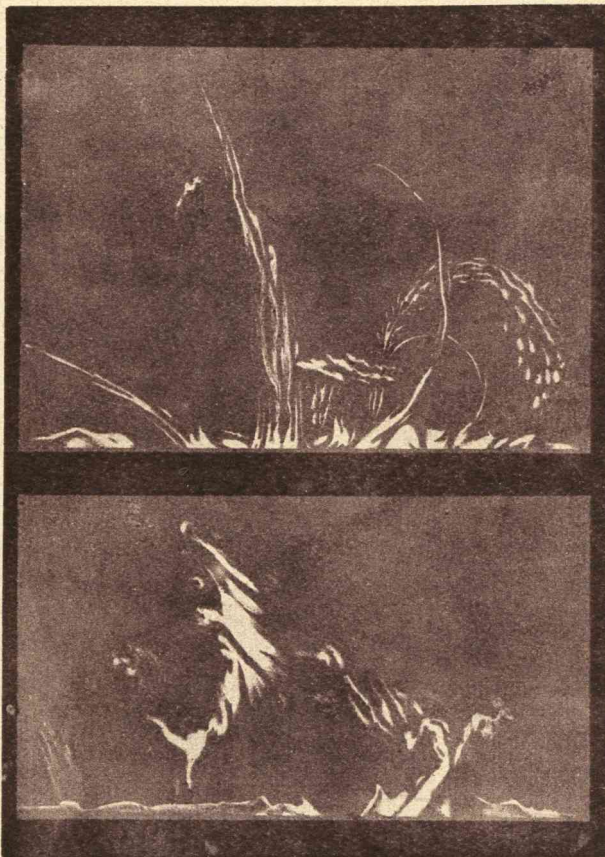
DE ZON

Het was de zon, die in lang vervlogen tijden, toen een tropische hitte op groote gedeelten van den aardbol heerschte, daar een plantengroei deed ontstaan, zoo geweldig, dat een heel tijdperk uit de geschiedenis van de aarde daardoor gekenmerkt wordt, het Steenkooltijdperk. Want de resten van die enorme vegetatie hoopten zich langzamerhand in den bodem op en gingen in den loop der jaren over in steenkool, wel het meest waardevolle product, dat ooit de menschenhand aan den bodem ontrukte!

Het was dus alweer de zon, die in het grijs verleden er voor zorgde, dat de menschen later in den aardbol de stoffen zouden vinden, welke het in den loop van zijn ontwikkeling zoo onmisbaar zouden zijn. Wat zou de moderne industrie, waar onze hedendaagsche maatschappij zoo onverbreekelijk mee samenhangt, moeten beginnen als er geen kolen waren?

Maar we hebben toch de watervallen, zal men zeggen en hun geweldige energie, die we in electricische kracht kunnen omzetten en benutten in plaats van de energie der steenkool.

Maar komt dat arbeidsvermogen van watervallen en rivieren dan ook niet van de zon? Is het niet de zonnearmte die het water overal aan de oppervlakte der aarde doet verdampen, het opvoert naar hogere luchtlagen, waar het zich weer

Eenige protuberanties bij zeer sterke vergrooting.

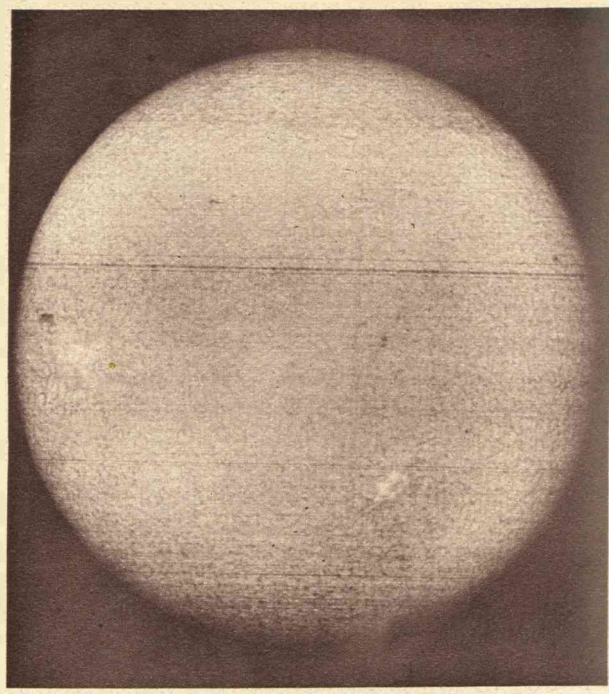
in den vorm van sneeuw en ijs op de bergen afzet en vanwaar het als watervallen en stroomende rivieren naar beneden vloeit?

Het is alweer de zonnearmte, die den dampkring in beweging zet door hem ongelijkmatig te verhitten en hierdoor luchtstromingen veroorzaakt, waaruit de mensch al sinds onheuglijke tijden energie heeft geput. Kortom, alle energievormen, die de aarde bezit, van welken aard ook, alle zijn in laatste instantie afkomstig van de zon.

Over den aard en het wezen van dat machtige hemellichaam, dat wij zon noemen, is in den loop der eeuwen een geweldigen strijd gevoerd en zelfs in onzen tijd, nu de sterrenkunde over zoo machtige hulpmiddelen beschikt, is men nog slechts weinig gevorderd in de oplossing van dit probleem. De wetenschap der zon, de Zonnephysica, staat nog pas aan het begin van hare ontwikkeling, doch de resultaten, welke reeds bereikt zijn, wettigen het vermoeden dat de richting, waarin men de oplossing van het zonneprobleem zoekt, de juiste is.

Het zijn hoofdzakelijk de onderzoekingen van den pas kort geleden overleden Utrechtschen Hoogleraar Julius en zijn leerlingen, die ons langzamerhand een inzicht gaan geven in het wezen der zon. Op grond van deze en andere onderzoekingen denkt men zich tegenwoordig de zon te bestaan uit een gloeienden gasbol, want de temperatuur der zon is vermoedelijk zóó hoog dat de samenstellende stoffen alléén in gasvormigen toestand aanwezig kunnen zijn. De dichtheid van die gloeiende gassen is zeer groot omtrent het middelpunt van de zon en neemt naar de oppervlakte toe af. Nu is het een bekend feit dat, hoe men de zon ook beschouwt, met het bloote oog, met een kijker of met de fotografische plaat, de zonneschijf steeds een scherp begrensden rand vertoont, alsof het een vaste of althans vloeibare bol ware, en geenszins den indruk maakt van een gasbol.

De moderne zonnetheorieën nu maken het ten zeerste waarschijnlijk, dat de scherpe zonnerrand slechts een optische illusie is, die niet op werkelijkheid berust. Men kan aantoonen, dat door de lichtbrekingen in de zonnegassen het lijken moet, alsof de zon een scherp begrensden rand bezit.

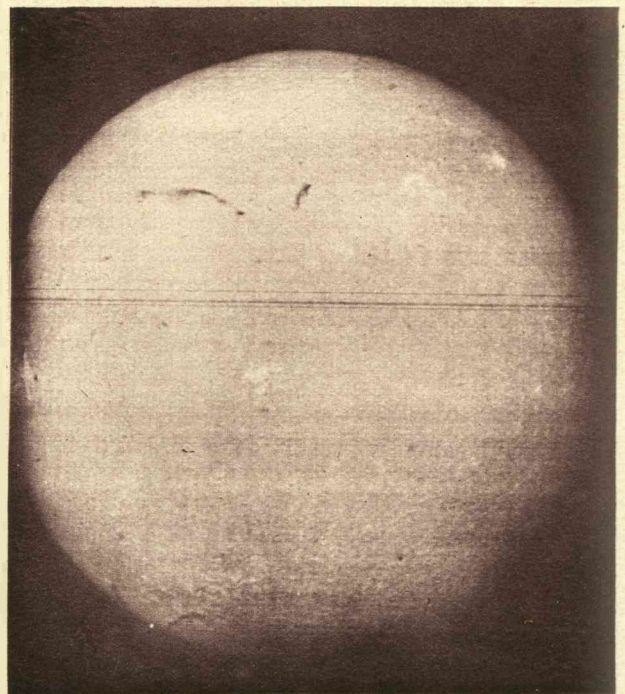
Spectroheliografische opname, die de zon weergeeft in éénkleurig licht. De horizontale strepen op de zonneschijf zijn afkomstig van het toestel, en hebben met het zonnebeeld zelf niets te maken. Men lette op de lichtafname naar den rand toe, en de korrelstructuur.

Bezie men de zon bij matige vergrooting, dan bemerkt men bijna steeds eenige donkere vlekken op haar oppervlakte, de zonnevlekken. Deze zonnevlekken nu vertoonen talloze merkwaardige verschijnselen. Allereerst kan men opmerken, dat de vlekken geenszins een vaste plaats hebben op de schijnbare zonneschijf, doch zij bewegen zich van den eenen rand af en naar den anderen toe. Om den geheelen omtrek over de zonneschijf te maken, heeft een vlek ongeveer 13 dagen noodig. Hieruit volgt ten duidelijkste dat de zon een eigen beweging om een as heeft, welke ongeveer 25 dagen duurt.

Slechts betrekkelijk zelden wordt een zonnevlek, die men op een bepaalden dag aan den eenen rand van de zonneschijf heeft zien verdwijnen, na 13 dagen wederom aan den anderen kant waargenomen. De oorzaak hiervan is, dat een zonnevlek geenszins een blijvend verschijnsel is, doch voortdurend aan verandering onderhevig blijkt te zijn. Men ziet dikwijls nieuwe vlekken ontstaan en andere verdwijnen; sommige vlekken splitsen zich in tweeën, kortom er is voortdurend verandering en afwisseling.

Nog talloze andere merkwaardige eigenschappen vertoonen de zonnevlekken. Zoo liggen de vlekken bijna altijd in wat men op aarde ongeveer de subtropische luchtstreken zou noemen, dus in twee gordels aan weerszijden van den zonneëvenaar. Hoogst merkwaardig is het door Stefani ontdekte verschijnsel, dat de grootere zonnevlekken bijna alle aan de van ons afgewende zijde der zon ontstaan. Nog interessanter is het feit, dat het gemiddelde aantal zonnevlekken om de 11 jaar een duidelijk maximum vertoont en in verband staat met de magnetische eigenschappen van onzen aardbol. De veranderingen, die het magneetveld van onze aarde ondergaat, vertoonen namelijk eenzelfde periode van 11 jaar, welke tot in bijzonderheden met het periodieke optreden der zonnevlekken overeenkomt. Ook in andere aardsche verschijnselen heeft men deze zelfde regelmatigheid opgemerkt. Zoo schijnen er 11-jarige perioden in de weersverschijnselen op aarde te bestaan, die hiermee samenhangen. En zoo zouden we kunnen doorgaan.

Wat zijn die zonnevlekken nu eigenlijk? Er wordt tegenwoordig vrij algemeen aangenomen, dat zij wervelende bewegingen in de zonnegassen zijn. Het is betrekkelijk gemakkelijk aan te toonen, waarom zoo'n wervelende gasmassa zich aan ons voordoet als een donkere vlek. Hierop

Spectroheliografische opname van de Zon. Het beeld vertoont een groot aantal vlekken. Zeer duidelijk is de lichtafname naar den rand toe te zien.

in te gaan zou ons echter te ver voeren. — Figuur 1 geeft een fotografie van een zonnevlek bij aanzienlijke vergroting; men onderscheidt duidelijk een centraal donker gedeelte, de zgn. kernschaduw en daaromheen een grauwe gedeelte, de bijschaduw. Figuur 2 geeft ook duidelijk een tweetal vlekken te zien. Deze foto is een zgn. spectroheliogram, een fotografie welke langs heel bijzondere weg wordt verkregen en de zon weergeeft in éénkleurig licht. Aan deze foto zijn eenige bijzonderheden op te merken. Eerstens dat de zonnescijf overdekt is met een groot aantal kleine vlekjes, de zgn. korrels. Deze korrels zijn voortdurend in beweging en het is uit zeer nauwkeurige metingen gebleken, dat zij zich bewegen met snelheden, die ongeveer tusschen 3 en 4 KM. per secunde liggen. Volgens de tegenwoordig gangbare opvattingen zijn de korrels verdichtingen in de zonnegassen van hetzelfde type als geluidsgolven in de lucht. Verder neemt men waar, dat het licht dat de zon uitzendt, het sterkst is in het midden van de schijf en naar den rand toe afneemt, een verschijnsel, waarin de zon zich bijvoorbeeld van de volle maan onderscheidt.

Dit schijnbaar zoo onbelangrijke feit is van het aller-grootste belang gebleken voor het wetenschappelijk onderzoek van de zon. Voornamelijk hierop voortbouwend heeft Prof. Julius zijn beroemde zonnetheorie gegrondvest.

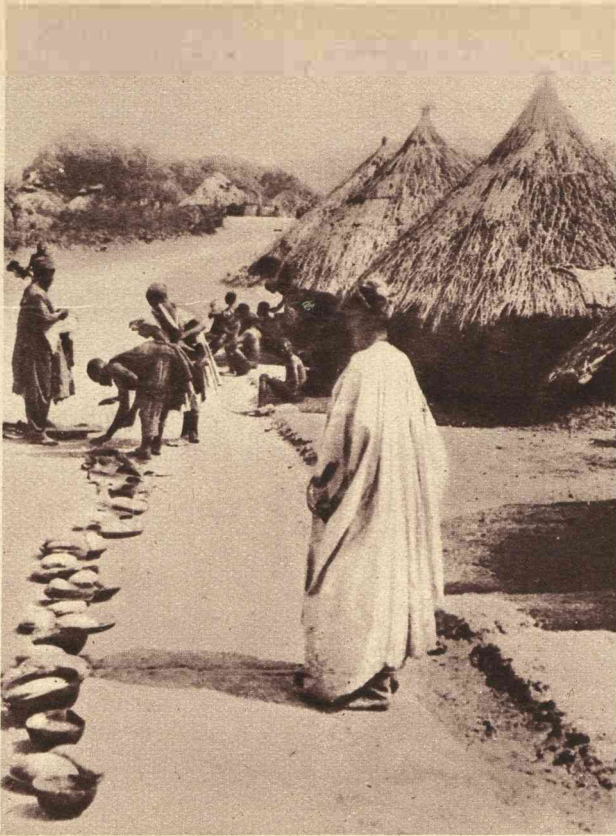
Een andere merkwaardige groep van verschijnselen, die al lang bekend zijn en die altijd ten eerste de wetenschappelijke wereld hebben beziggehouden, vormen de protuberanties. Men neemt dikwijls aan den zonnerand eigenaardige vlamachtige lichtverschijnselen waar van een karakteristiek roode kleur en merkwaardige vormen, waarvan fig. 3 er eenige bij zeer sterke vergroting weergeeft. Ook in fig. 4, een directe fotografie, zijn ze te zien.

De eigenaardige vorm dezer lichtverschijnselen maakt sterk den indruk van uitbarstingen op het oppervlak der zon, iets wat dus te vergelijken zou zijn met aardse vulkanische uitbarstingen. Het is echter waarschijnlijker gebleken, dat ook dit optische verschijnselen zijn van eenzelfde aard als de scherpe zonnerand, optische illusies dus, welke vermoedelijk berusten op plaatselijke dichtheidsveranderingen in de meer naar buiten gelegen lagen der zonnegassen.

Door deze opvattingen der protuberanties is het mogelijk te ontkomen aan de hoogst onwaarschijnlijke gevolgtrekkingen, waartoe de uitbarstingstheorie noodzakelijk leiden moest. De romantiek der wetenschap lijdt er weliswaar onder, maar naar men hopen mag, zal de juistheid van ons inzicht er bij winnen.

Zoo zien we dat de rol, die de zon in het leven der aarde speelt, zonder overdrijving allesbeheerschend genoemd mag worden, want, hoewel de wetenschap der zon nog pas in haar eerste ontwikkeling is, hebben wij reeds leeren inzien, dat de invloed, dien de zon op de aardse verschijnselen uitoefent, veel grooter is en zich veel dieper uitstrekt dan men ooit tevoren heeft kunnen vermoeden, en we behoeven er niet aan te twijfelen, dat de toekomst ons te dezen opzichte nog merkwaardige ontdekkingen brengen zal.

Frederik van Hudson

Het gereedmaken van de ontbijt tafel in een Negerdorp te Kameroun (Afrika). Het ontbijt, bestaande uit kolossale brooden, wordt in pannen op den grond klaargezet.

Landelijk leven in Joego-Slavië

Een aardige scène in een dorp in de buurt van Uskab: Vrouwen in de nationale dracht bij het doen van hun wasch.

De wonderbare Redding

Ze woonde heelemaal alleen in het groote, sombere huis aan het einde van den dorpsweg—een alleenstaand huis, verscholen achter hooge lindeboomen.

Zoo lang zij zich herinneren kon, was zij alleen geweest — zelfs toen zij met haar vader, „de oude Willem” Vanscheer, en haar broer, „de jonge Willem”, in het huis had gewoond.

Haar vader stond aan het hoofd van een zeer bekend advocatenkantoor in de naburige stad, en werd algemeen geacht als een van de beste en degelijkste rechtsgeleerden. Hij was trotsch op deze reputatie, minstens even trotsch

Als het zomer gaat worden...

als op zijn eenigen zoon, die alle eigenschappen scheen te bezitten, noodig om in het leven op schitterende wijze te slagen. Allen, die met hem kennis maakten, vonden het een prettigen, openhartigen en opgewekten jongen.

Over Luus oordeelde men anders. Ze was niet knap, eer leelijk, en ze was te schuchter en gesloten van karakter, om spoedig met iemand vriendschap te kunnen sluiten. Zelfs in den omgang met haar vader, die haar niet begreep, was er geen vertrouwelijkheid, en toen haar moeder gestorven was — wat kon zij vaak in stilte innig aan haar goede moedertje terugdenken! — scheen er in niemands hart meer een plaatsje voor haar te zijn.

„Was je maar zoo als je broer,” zei haar vader dikwijls, zoo dikwijls, dat deze woorden op het laatst als in haar hart gebrand stonden.

Ze was even twintig, toen het vreeselijke gebeurde. Haar broer ging er vandoor met vijftigduizend gulden, die haar vader van een zijner cliënten onder zijn berusting had.

Zij zou haar leven hebben willen geven, als zij haar vader had kunnen troosten, maar zelfs haar nabijheid alleen, scheen den ouden man reeds te veel te zijn. Pas toen hij op zijn sterfbed lag, voelde zij den moed, met hem te spreken over zijn „schande”, die nu, met zijn dood, aan het licht zou moeten komen.

„Niemand behoeft het te weten, vader,” fluisterde ze. „Alles zal in orde komen, als u het maar aan mij over laat. Ik zal het geld op de een of andere wijze terugbetalen.”

De oude man lachte, een beetje verachtelijk.

„Jij...? Hoe zou jij dat kunnen doen?”

Ze voelde hoe ze onder zijn woorden ineenkromp.

„Ik beloof het u... ik geef u mijn woord!”

Plotseling was ze niet meer het schuchtere meisje; ze richtte zich op en scheen allen levensangst van zich afgeschud te hebben.

Een zwakke glimlach deed de bleke lippen van den man krullen; hij stak een magere, witte hand uit en streek door haar haar.

„Dus dan ben je per slot van rekening toch moedig...” fluisterde hij.

„Jij hadt den jongen moeten wezen... en ik... ik heb het nooit geweten! Beloof je me, het terug te betalen?”

„Ja, ik beloof het!”

„En je zult het voor een iedereen geheim houden?”

„Ja.”

Het duurde twintig jaar, eer ze het geld had terugbetaald. Niemand heeft ooit geweten, hoe ze het gedaan heeft... maar het dorp vermoedde het wel, toen men haar ieder jaar als het ware had zien verarmen.

Het oude huis was haar eigendom gebleven. Dat had ze niet kunnen verkoopen. Ze woonde er heelemaal alleen. Alle hulp van bloedverwanten had zij afgeslagen.

Wanneer ze door het dorp liep, haar hoofd recht op, vermoedde niemand welk een pijn er aan haar hart knaagde, wist niemand, dat er oogenblikken, ja dagen waren, waarop zij dacht van eenzaamheid en verlatenheid te zullen sterven. Die eenzaamheid leek soms een muur, die haar volkomen van de wereld afgescheiden hield.

De menschen verkochten grapes over haar, ze noemden haar „de ouwe vrijster” en „de ouwe jonge juffrouw”.

Haar grijze haren en de bril met het stalen montuur hadden er haar niet knapper op gemaakt.

En toen gebeurde er iets onverwachts... Ze kreeg een erfenis.

De brievenbesteller had het gerucht het eerst verspreid, en de opwinding van de dorpsmensen kende geen grenzen meer, toen bekend werd, dat een oom in Indië haar zijn vermogen — en het was heël wat! — had nagelaten.

Maar het geld kwam te laat voor haar, om er nog van te kunnen genieten. Ieder jaar was de muur van eenzaamheid hooger en hooger geworden, en had haar meer en meer van de wereld afgescheiden.

Ze vulde slechts de meubelen aan, die ze indertijd had moeten verkoopen, en kocht den grond om het huis, zoodat niemand er in

(Een binnenwaterrij in Breukelen (U)).

de onmiddellijke nabijheid zou kunnen bouwen. En ze bleef eenzaam, zooals ze steeds geweest was.

Toen, op zekeren dag, het was ongeveer een jaar nadat zij de erfenis gekregen had, greep het gevecht tusschen de honden plaats. De hond van den melkboer was begonnen, zooals altijd. Hij was den vreemden hond aangevallen, en de vrede was pas hersteld, toen de aangevallene meer dood dan levend ergens in een hoek gekropen was.

Luus verscheen juist, toen de melkboer zijn hond kwam weghalen. Er stonden wat menschen om den vreemden hond, die zielig op den grond lag en probeerde het bloed van zijn wonden weg te likken. De veldwachter kwam erbij, en vroeg van wien het dier was.

„Van niemand,” antwoordde de jongen van den bakker, die iederen hond en kat uit de buurt kende.

„Waar komt-ie dan vandaan?”

„Nergens, hij liep hier al een paar dagen te schooieren.”

De veldwachter raakte het beest even met zijn voet aan.

„Een misbaksel anders, hoor! Vel over been. Het beste zal zijn, om hem te laten afmaken.”

De menschen knikten van ja, en keken naar den hond, die smeekend om zich heen zag met zijn groote, bruine oogen.

Luus trad naar voren en streelde den hond over zijn kop. Het dier kromp ineen van angst.

„Pas op, juffrouw,” riep er iemand, „hij zal je bijten.”

„Ik ben niet bang voor honden,” zei ze. „Arm beest. Is er niemand die van je houdt, ben je zoo alleen? Hoe zielig!” En ze dacht aan den onzichtbaren muur, die haar altijd omringde.

Plotseling stond ze op. „Ik zal hem mee naar huis nemen,” zei ze tegen den veldwachter.

Die lachte, en zei: „Het is geen hond voor een dame, juffrouw!”

„Dat geeft niet.” Weer bukkend, streelde zij den hond over zijn kop, en dan weggaand, riep zij hem, haar te volgen.

Hij krabbelde overeind, met iets als ongeloof in zijn oogen, en toen, langzaam, bijna kruipend, volgde hij haar. De

menschen keken hen zwijgend na. — Zij noemde hem Prins, omdat ze geen anderen naam voor hem wist. Zij borstelde hem iederen avond en morgen, en er kwam een

dorp als hij het in het huis van Luus was. De hond van den melkboer bleef wijselijk uit zijn buurt. Geen oogenblik verliet hij zijn meesters. Nooit waakte een

moeder met meer zorg over haar baby dan Prins over Luus, en geen jongeling keek ooit met meer vereering naar zijn bruid dan de hond naar zijn meesters. En Luus glimlachte telkens vriendelijk tegen zijn groote, bruine oogen.

„Lieve hond,” zei ze, „wat zie je dan toch in me, dat je me zoo aankijkt? Zie jij dan niet evenals alle anderen, een leelijke, grijze vrouw in me?”

En zijn oogen schenen haar te zeggen, dat hij in haar de liefste vrouw van heel de wereld zag.

Langzamerhand kwam er door den hond een heele verandering over haar.

Als er iemand iets tegen Prins zei, lachte ze vriendelijk, en ten slotte kwam het zoover, dat zij het prettig vond met den hond te wandelen en de menschen te groeten die ze tegen kwam. Ze kleepte zich niet meer zoo zonderling, en op een goeden dag vroeg zij zelfs een meisje, dat altijd bijzonder vriendelijk tegen Prins was, op de thee. En blij als 'n kind, dat altijd alleen geweest is, en nu plotseling een speelmakkertje gevonden heeft, vertelde zij het meisje, dat ze bezoek zou krijgen. Er zou een neef van haar komen, dien ze nog nimmer gezien had.

Het gansche dorp was er verbaasd over, en vroeg zich af, of de wonderen dan nooit ophielden?

De neef was een heel jonge man, met een bleek gezicht en donkere, kleine oogen. Hij had ontroerende brieven aan Luus geschreven waarin hij haar zei, dat hij zoo verlangde kennis te maken met het eenige familielid dat hij in de wereld had! Zij kon zich niets omtrent zijn vader of moeder herinneren, maar zij was hem bijna dankbaar, omdat hij haar in d'r eenzaamheid wilde komen bezoeken.

„Denk eens aan, Prins, hoe heerlijk het is om een man te hebben, die je mee zal nemen op heel lange wandelingen!”

Zie vervolg op pag. 8

MEI!

WOORDEN VAN M. L.

MUZIEK VAN J. F. TIERIE JR.

Licht opgewekt en ongedwongen

Licht begeleiden

mf. O, heerlijke Meimaand, zoo lieflijk en zacht, Zoo vredig en zonnig en zoet! Wij

hebben u reeds met verlangen gewacht En brengen u thans onzen groet Gra... Gij

strooit reeds uw bloemen met kwistige hand, Op zonnige paden ter neer..... De

bloemen ontluiken al-om in het land En daaglijks verschijnen er meer!

O, heerlijke Meimaand, zoo lieflijk en zacht,
Zoo vredig en zonnig en zoet.
Wij hebben U reeds met verlangen gewacht,
En brengen U thans onzen groet.
Gij strooit reeds Uw bloemen met kwistige hand,
Op zonnige paden ter neer...
De bloemen ontluiken alom in het land
En daaglijks verschijnen er meer!

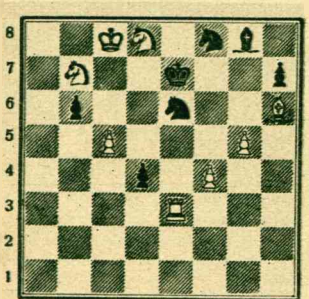
O, heerlijke Meimaand, gij stemt ons zoo blij,
Nu 't koeltje ons zachtkens omzweeft,
In bosschen, in velden, in groenende wei,
Daar jubelt nu alles wat leeft.
De vogeltjes fluiten in takken en twijg,
Hun lied'ren van vreugde en vrée...
Dat dan ook mijn mond en mijn harte niet zwijg'
Maar zing' in het jubellied mee!

Schaken.

HART-PROBLEEM No. 76 (driezet).

Auteur: C. de Leeuw, Amsterdam.

Zwart 7 stukken

Wit 8 stukken

Oplossing Probleem No. 73 (zelfmat-driezet):

- 1. Td4 dreigt. 2. Td3†;
- 1., La6. 2. Lf1†;
- 1., Lc8. 2. Dg4†;
- 1., ed4. 2. Ld7†;
- 1., e4. 2. Tf3†.

Dit probleem is een rijk gevarieerd zelfmat, waarin evenwel alle varianten tot een gelijksoortig mat met den looper leiden, hetzij op g2 of f3 en na 1., ed4, zelfs van b7 af langs de geheele diagonaal, die in de aanvangsstelling zesmaal aangevallen was.

G. B. te O. (Uw oplossingen waren inderdaad foutief. 't Eenige, om zulks te voorkomen, is, dat U alle mogelijke varianten nagaat, wanneer U denkt, den juiststen sleutelzet gevonden te hebben).
Correspondentie-adres: J. Verstoep Jzn., Poortlandlaan 40, Delft.

Biljarten.

RIBAS.

De Parijsche correspondent van „De Biljartwereld” schrijft over dezen biljartkunstenaar o. a.: „Maar het zijn al weer de „ouden van dagen” die hem gezien hebben. Wij, de menschen van nu, kennen hem niet. Ik had hem tenminste nooit gezien. Ribas is een quivelskunstenaar. Deze Spanjaard is zoo op het oog een heel gewoon mensch. Heelemaal niet gespierd. Een beetje mottig gezicht, pieterse oogen, een spitse neus.

Dan begint hij te spelen. Hij maakt, om maar eens iets te noemen, een bal over negen banden. Hij maakt een retro, en zijn bal ligt op twee meter van de andere... en komt toch terug. Hij maakt een losse massé, en de speelbal zwaait met een cirkelboog naar den band, en krijgt daar dan weer nieuw leven..."

Het is ongeveer 'n twintig jaar geleden dat ik Ribas in Amsterdam zag spelen en ook mij frappeerde toen het zeer aparte talent van dezen reuzen biljarter. Vooral dat „nieuw leven krijgen op den band” is eenvoudig verbijsterend. Daar is, bijvoorbeeld, de driebandstoot van bijgaande afbeelding. Elk ander biljarter zou trachten dezen bal te maken door 2 aan den rechtschen kant te raken. Niet aldus echter Ribas. Deze trekt z'n stootbal op den band, doch waar bij een anderen speler deze bal stil zou komen te liggen of zich nog maar weinig zou verplaatsen (vanwege het dik treffen van 2) begint hij bij hem pas flink te loopen en zou, als bal 3 in den rechterbovenhoek lag in plaats van beneden links, desnoods nog wel zes banden aandoen alvorens te caramboleeren.

Ook herinner ik mij nog een buitengewone massé, die in de volgende rubriek 'n plaats zal vinden.

Dammen.

No. 99

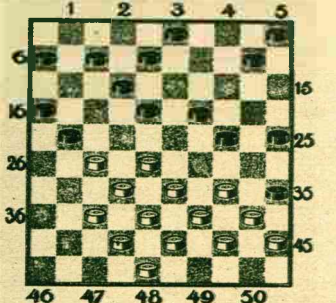
Een bloemlezing uit het internationale damlezen.

B. Springer Jr., Marseille.

Schijfwinst-speculatie
Is géén dam-prestatie,
Hier wil Wit U leeren
Schijfwinst te forceeren!
Springer, de vermaarde
Nederlandsche grootmeester
en blindspeler, tegenwoordig
in Frankrijk wonende, geeft
ons met dit probleem een
magnifieke positie-combinatie,
gecomponeerd op een
onnavolgbare wijze.

Wit: 28-22 (A.), 22-17 (C.), 17-11, 37-31 (D), 33x13, 34-30,
Zwart: 18-23 (B.), 21-26, 6x17, 26x28, 19x8, 25x34,
en wit 40x7 wint!! Brillant!

A.) Wit wint géén schijf met 34-30, wegens 19-23 en 18-22.
B.) Op 8-13 volgt wel 34-30 met schijfwinst.
C.) Wit mag niet 22-18 spelen, wegens 23-28.
D.) Wit kan ook winnen door nu 34-30, 40x18, 27-21 enz. te spelen.
Geo

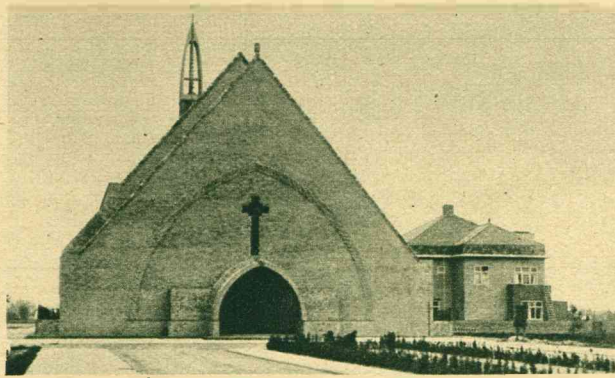

Van Heinde en Verre

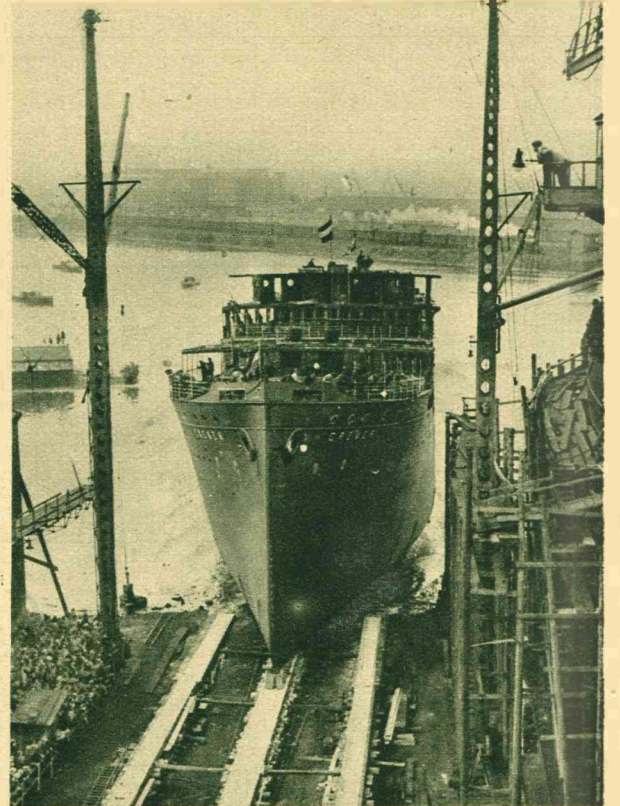
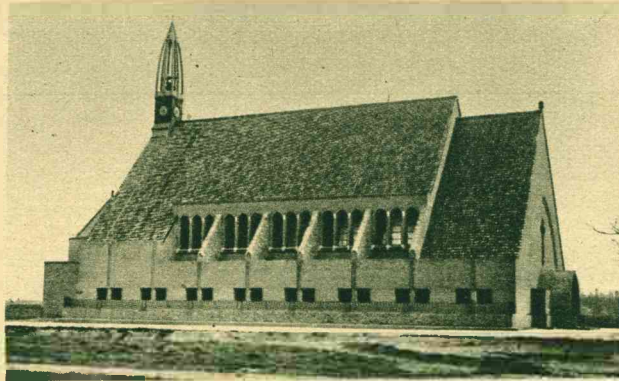

De „Cremer” te water gelaten

De vorige week werd met goed gevolg van de werf der Nederlandsche Scheepsbouwmaatschappij te Amsterdam het circa 4650 ton groote motorschip „Cremer”, bestemd voor de Kon. Paketvaart Mij, te water gelaten. Mevr. H. Janssen-Cremer (X), kleindochter van wijlen den heer J. T. Cremer, wiens naam het schip draagt, neemt de laatste beitselen weg.

Twee exterieur-foto's van de nieuwe R.K. Sint-Sebastiaankerk te Apeldoorn.

De „Cremer” te water gelaten
Het schip glijdt de helling af.

Een aardappelpootmachine,
geconstrueerd door den heer Couwenhoven te Alkmaar. Met deze machine kan men per dag ongeveer vier bunders beplanten.

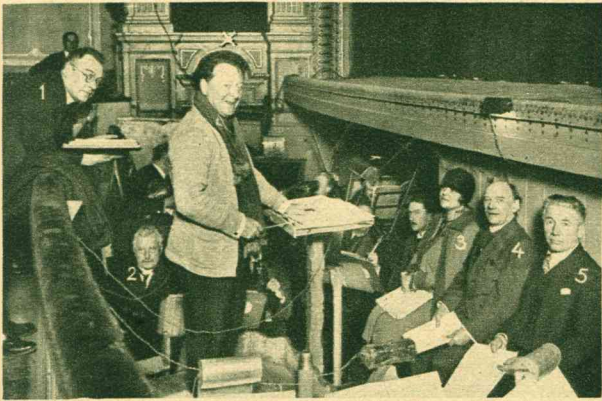

Dr. M. B. Mendes da Costa,
de bekende kenner der klassieke talen, hoopt den 16en Mei zijn 75sten verjaardag te vieren. De heer Mendes da Costa is o.a. ook bekend om zijn kennis van de geschiedenis van ons tooneel, er publiceerde o.m. een bundel „Tooneelherinneringen”.

Engeland's begroting

Mr. Winston Churchill, de Britsche minister van Financiën, begeeft zich met zijn vrouw en kinderen naar het Lagerhuis om zijn begroting in te dienen. Omdat ook hij te kampen heeft met tekorten, heeft hij o.a. een belasting op het wedden ingevoerd. Daar wedden een der grootste liefhebberijen van den Engelschman is, kan deze belasting heel wat opbrengen.

„El retablo de Maese Pedro”
In den Hollandschen Schouwburg te Amsterdam werd de vorige week onder leiding van Willem Mengelberg (X) de première opgevoerd van „El retablo de Maese Pedro”, een marionetten-opera van De Falla. Links: de muzikale medewerkers tijdens de generale repetitie, 1 Corn. Dopfer, 2 Louis Zimmerman, 3 Vera Janacopulos, 4 Hector du Franne, 5 Thomas Salignac. — Rechts: Een der tafereelen uit de opvoering.

Het nieuwe gebouw van den keuringsdienst te Alkmaar,
dat binnenkort officieel in gebruik genomen zal worden.

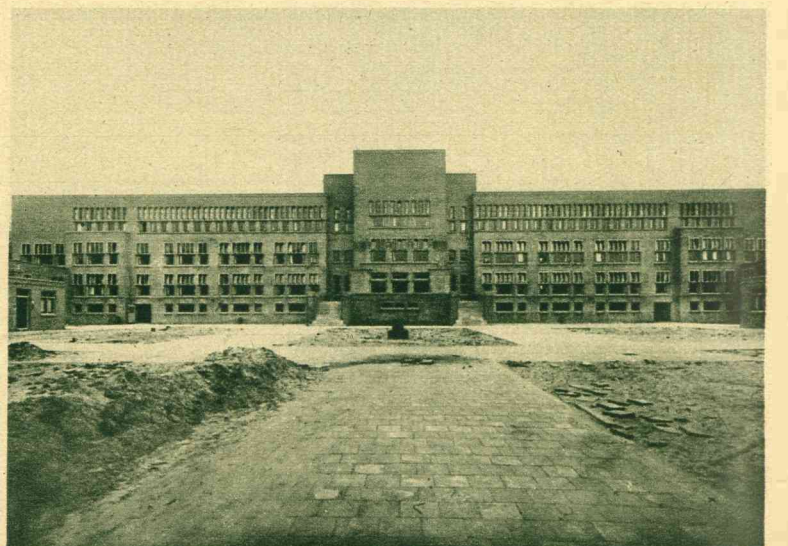
Links:

De Hoeksche Boschjes

Hoek van Holland heeft zich gedurende de laatste jaren ontwikkeld tot een vrij druk bezochte badplaats. Er was echter één ding, dat zijn groei als zoodanig tegenhield: het had geen natuurschoon, geen bosschen. Daarom is men ongeveer in 1919 begonnen met het planten van 80.000 dennen en 15.000 heesters, op een gedeelte van 't duinterrein. De aanplanting groeide voorspoedig, zoodat, zooals men op onze foto ziet, er nu reeds een vrij aardig bosschage is.

Rechts:

De nieuwe H.B.S. met 5 J. c. te 's-Gravenhage,
aan den Duinweg, welke den 29sten April officieel is geopend.

De hond kwispelde zachtjes met zijn staart.

Luus verwelkomde haar neef hartelijk en liet hem direct haar hond zien.

Prins liep om den jongen man heen, berook hem van alle kanten en liet toen een dof gebrom hooren.

„Prins!” riep zijn meesteres. „Hoe kom je zoo onaardig? Kom eens gauw hier en geef een poot!”

De hond kwam langzaam naderbij, maar inplaats dat hij zijn poot in de uitgestoken hand legde, trok hij zijn bovenlip op en liet zijn tanden zien.

„O, ondeugende hond!” riep Luus, en alsof het dier slaag had gekregen, liep hij naar den versten hoek van de kamer en rolde zich daar tot een bal ineen. Maar gedurende den ganschen verderen avond hield hij geen oog van den vreemde af.

De neef heette ook Willem Vanscheer. Luus was totaal vergeten, dat zij nog familie had, maar ze deed al haar best om hem niet te laten merken, hoe onwetend ze op dat punt was. Hij vertelde haar van zijn reizen en van den tegenspoed, dien hij had gehad.

„Ik ben nog een poosje bij oom Karel in Indië geweest, maar hij stierf en liet me niets na.”

„Ach!” zei Luus, medelijdend. „Dan moet je het goedvinden, dat ik het aan je goedmaak! Hij heeft mij al zijn geld vermaakt, en zijn sieraden ook.”

De man knikte, en keek onderzoekend-loerend de kamer rond. Maar hij ontmoette de oogen van den hond, en fronste zijn voorhoofd.

„Ik ben zoo alleen,” zei hij. „Ik heb geen thuis, niets!” En hij slaakte een diepen zucht.

„Ach, wat heb ik met je te doen. Ik voel het zoo goed,” zei Luus. „Maar je kunt hier altijd komen, wanneer je er zin in hebt, hoor!”

Hij glimlachte geheimzinnig, een heimelijken glimlach van triomf, maar op hetzelfde oogenblik zag hij hoe de hond naar hem toekwam, en zijn gelaat verstarde.

Luus wist niet goed, wat er met Prins aan de hand was.

Haar neef was er nu al een paar weken, en het dier was hoe langer hoe onvriendelijker tegen hem geworden. Toen zij er met Martha, haar keukenmeid, over sprak, zei die: „U moet er het beest niet hard over vallen, juffrouw. Ze zeggen altijd, dat honden precies weten wat ze aan iemand hebben.”

Die woorden brachten Luus aan het denken. Ze voelde zich niet op haar gemak. Het was waar, ook haar beviel dien neef niet, en er waren een paar dingen, die ze niet begreep. Zoo had hij haar bijvoorbeeld twee verschillende geschie-

na de lunch vertrekken,” zei ze, en liet hem alleen. Aan tafel werd er nauwelijks een woord tusschen Luus en haar neef gesproken, en de eerste was blij, dat ze kon opstaan, omdat ze Prins zijn eten, dat op het buffet stond, moest geven. Zij nam het bord en verliet de kamer, terwijl de hond haar kwispelstaartend volgde. De man keek hen na, en er kwam een uitdrukking van duivelsche vreugde in zijn oogen.

Toen ze weer in de kamer terug kwam, was de taxi er reeds. Ze nam afscheid van haar neef, en keerde terug naar Prins, die languit op den grond in de bijkeuken lag. „Ziezoo, Prins,” zei ze, „nu hebben we het huis weer voor ons alleen, hoor!”

Maar Prins bewoog zich niet.

„Prins, jongen,” riep ze, „kom je nu niet naar het vrouwtje en kwispel je nu niet met je staart, uit blijdschap dat hij weg is?”

Maar de hond bleef liggen. Plotseling, door een angstig gevoel bevangen, liep ze naar hem toe en knielde naast hem neer. Hij lag heel stil. Dood.

De overblijfselen van Prins zijn eten, dat ze door een scheikundige liet onderzoeken, bevatten zooveel vergif, dat men er verscheidene honden mee had kunnen doden!

Maanden gingen voorbij, en weer was het winter. Luus zat in den schemer van den scheidenden dag, en dacht aan Prins. Het was zonderling, hoe ze voortdurend het gevoel had, dat hij nog bij haar was in de kamer. Soms moest zij naar het vacht voor den haard kijken, om zich te overtuigen, dat hij er werkelijk niet lag.

Zij zat alleen en naaide, maar haar gezicht was niet langer hard en stroef. Er speelde een tevreden glimlach om haar lippen. Het heele dorp had medelijden met haar om haar verlies. Voor den zevenden keer had men haar gevraagd, peettante te willen zijn.

„Ik heb zooveel vrienden nu,” dacht ze, „dat ik geen tijd meer heb om me alleen te voelen.” Ze keek weer naar het vacht, bijna zeker ervan, dat ze Prins met zijn staart over den grond hoorde schuren.

Buiten bedekte de vallende sneeuw de wereld met een dik vacht, en hulde ze in een doodsche stilte. Luus stond op en naar het raam gaand, keek ze naar buiten. De stilte en verlatenheid van die witte, koude wereld buiten, deed haar even huiveren. Ze keerde zich om, en ging naar bed. Prins zijn leeg mand stond nog naast de deur van haar slaap-

HEDENDAAGSCHE ROMANTIEK

*De dichter dwaalde door het woud
En liep er stil te droomen;
De zonneplekken leken goud,
Gestrooid tusschen de boomen.
De vogels kweelden in de lucht
Hun schoonste liefdezangen;
De jonkman loosde 'n diepen zucht
Van onbestemd verlangen
De bloemen bloeiden om hem heen,
Hij ademde haar geuren,
En plukte er behoedzaam een,
Verrukt van hare kleuren.
De jonge dichter schreed blij voort,
En fluisterde bewogen:
„Hoe schoon, hoe vredig . . .” in één woord
Hij was stil opgetogen
Tot plotseling een scherpe gil
De diepe rust verstoorde
De jongeling stond even stil:
't Leek of men 'n mensch vermoordde!
„Weg, poëzie!” zoo sprak hij trots,*

*„Weg, heerlijk zoete droomen!
„Thans ben 'k een ridder, nu ik plots
„Een mensch te hulp moet komen!”
De dichter snelde kloek vooruit
Naar 'n plek tusschen de boomen,
Vanwaar hij 't schrille angstgeluid
Zooeven had vernomen.
En zie . . . daar zag hij 'n meisje, dat
Door 'n tweetal vagebonden
Meedoogenloos werd beetgevat
En aan een boom gebonden!
Dát was te veel voor onzen vrind,
En met gebalde vuisten
Sprong hij toe om het arme kind
Te redden uit die knuisten!*

*Toen vloog er plotseling naast hem
Een bierglas luid aan scherven,
„Op zij!” brulde een zware stem,
„Moet je m'n film bederven?!”*

J. Cats Jr.

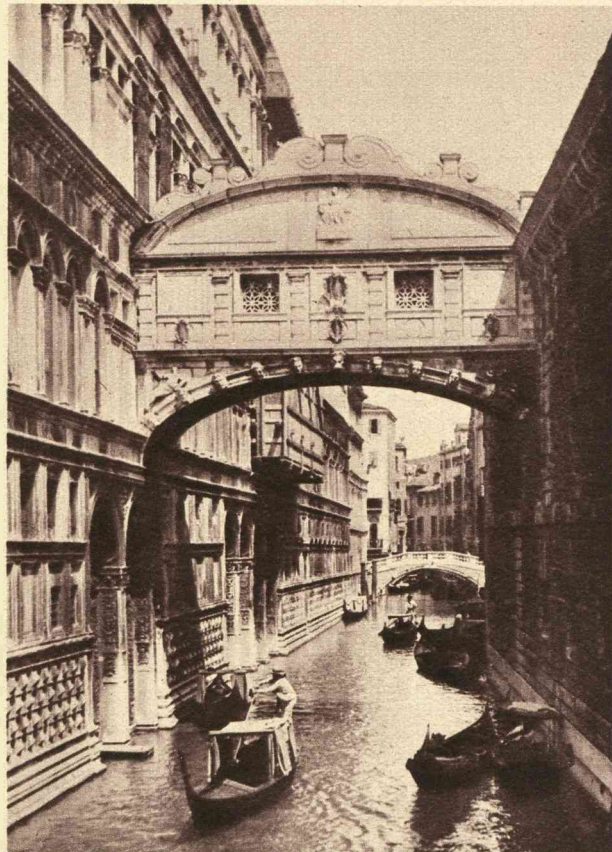
denissen van zijn vaders dood verteld. Ten slotte nam ze een besluit en zei hem, dat hij niet langer kon blijven.

„Het spijt me erg,” zei ze, „maar het gaat niet langer met Prins. Hij is zoo onaardig.”

Hij werd vreeselijk kwaad. Ze besepte niet eens, hoe kwaad hij was . . . ze zag alleen, dat zijn gezicht nog bleeker werd, en dat zijn oogen nog kleiner werden.

„Je bent gek, om zóó met dien hond te zijn,” zei hij. „Je kunt beter een kat of een papegaai nemen.”

Ze bloosde. „Ik zal een taxi voor je bestellen, en dan kun je

Venetië. — De Brug der Zuchten.

DE OUDE KERKERS VAN VENETIË, VERAN-

Wie heeft niet gehoord van de gruweldaden, kwellingen en folteringen geleden in de Venetiaansche Staatsgevangenis? Wie kent niet de Brug der Zuchten, waarover zoovele onschuldig beklaagden, innerlijk verijst onder den greep des doods, die aan hart en hersens tastte, den laatsten weg aflegden naar den voorhof eener andere wereld? Wie wordt niet bevangen door afgrijzen, indien hij zich de donkere, vochtige kerkerzellen voorstelt, waarin de gevangenen alleengelaten werden met den kouden muur en het troosteloze geklikklak van het Orfanokanaal? Wie bemerkt niet minstens iets van een dof gevoel van afkeer, wanneer hij hoort van de kleine deur onder de Brug der Zuchten, waardoor de slachtoffers na velling van het oordeel, menigmaal echter ook zonder vorm van proces, door gemaskerde gedaanten gesleept werden, om — in een zak gebonden — in het kanaal geworpen te worden, waar ze voor altijd spoorloos verdwenen?

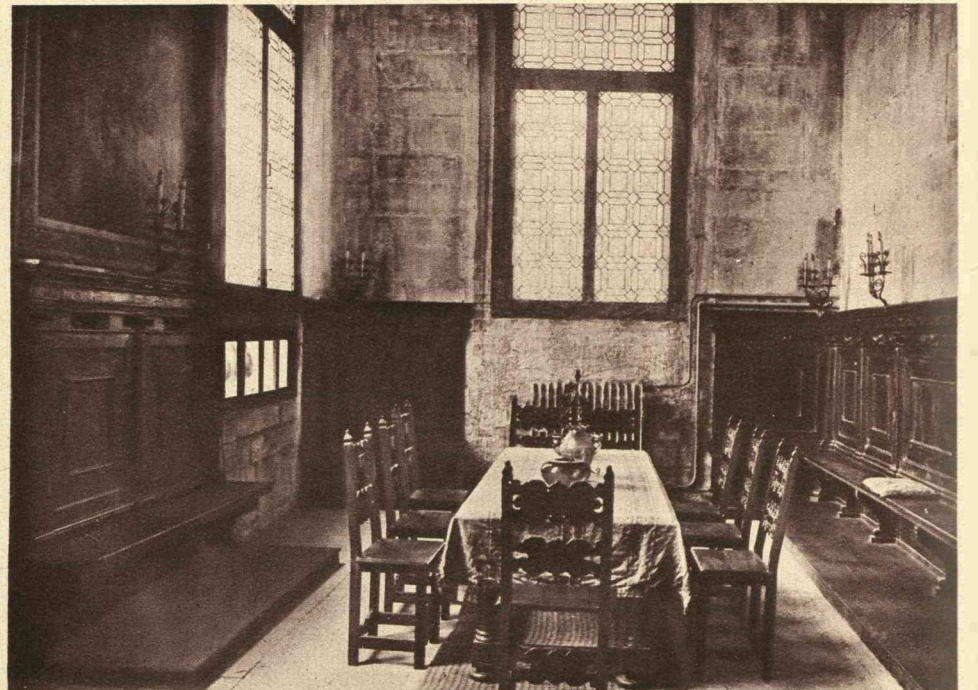
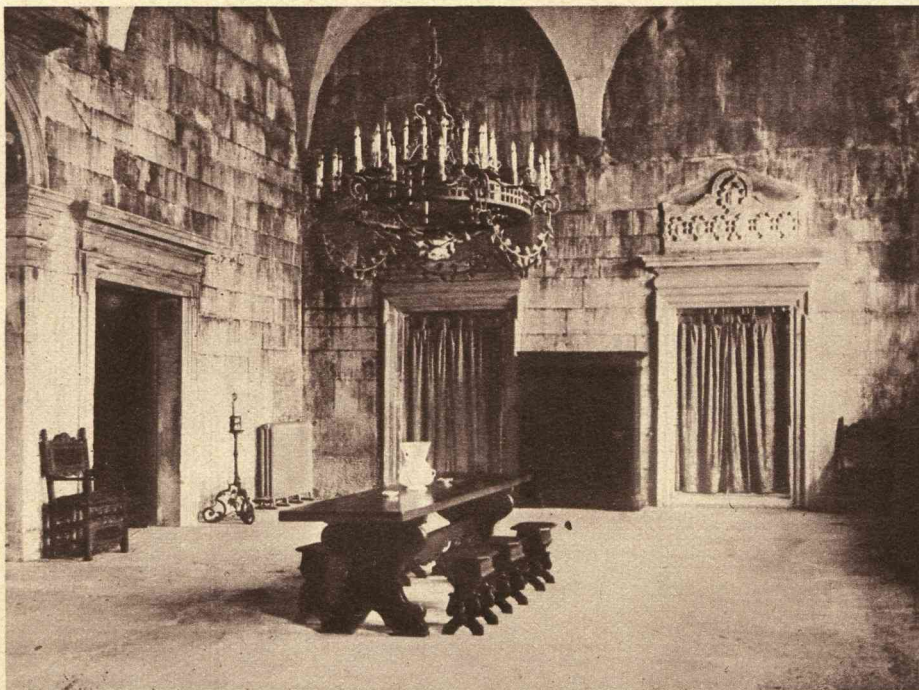
Het donkere gebouw, dat door de slanke, barokachtige „Ponte dei Sospiri” met het nevengebouw van het dogenpaleis verbonden is, is het werk van Giovanni Antonio da Pontes en dateert uit het einde der zestiende eeuw. Dit gebouw, waaraan hoofdzakelijk slechts wanhoop, vervloeking, smart en bloed kleefte, werd in Napoleon's tijd als hospitaal gebruikt; later, gedurende het Oostenrijksche regime, en ook daarna weer onder Italiaansche heerschappij, heeft het voor administratieve doeleinden gediend, tot het ten slotte toch weer als gevangenis werd in gebruik genomen.

Het is volstrekt nog niet zoo lang geleden, dat verwoede voorvechters der hygiëne in Italië tot de ontdekking kwamen, dat deze

DERD IN EEN TEHUIS VOOR KUNSTENAARS

gevangenis aan de eischen van een modern strafinstituut niet voldeed en eindelijk, na meer dan drie eeuwen, werden de gevangenen voortaan naar ietwat gezondere en frisschere cellen gevoerd, waardoor het oude gebouw leeg kwam te staan. Dit gaf eenigen Venetiaanschen kunstenaars aanleiding tot den goeden inval: zij gebruikten de vertrekken van het vroegere gevangenisgebouw als zetel hunner bijeenkomsten, dat wil zeggen, nadat de regeering langen tijd geweigerd had, daar zij het gebouw als museum inrichten wilde. Ten slotte werden de lokaliteiten aan de vereeniging tot hulp aan noodleidende kunstenaars toegekend, die reeds gedurende het Oostenrijksche regime — in het jaar 1885 — rechtskracht had verkregen. Zoo is dan de wensch der kunstenaars in vervulling gegaan: weldra konden zij de vertrekken der oude gevangenis huren en op grond van dit feit een vereeniging stichten onder den naam „Circolo artistico”. Kleine verbouwingen bleken noodzakelijk en werden onder leiding der kunstenaars spoedig uitgevoerd. De groote zalen, die eens ter bescherming van de veiligheid der republiek dienden, zijn thans aan de kunst gewijd en . . . aan de weldadigheid. De heden ten dage bijna 500 leden tellende vereeniging beschikt over een leeszaal met kunsttijdschriften uit alle werelddelen en organiseert ook menigmaal gezellige bijeenkomsten, tentoonstellingen, weldadigheidsconcerten enz.

Menig kunstenaar voelt in deze donkere vertrekken de atmosfeer der vervlogen eeuwen en wordt door haar — wie weet? — tot werken geïnspireerd.

Intérieurs van de in kunstenaarsverblijven veranderde kerkers van Venetië.

kamer. Een zucht slakend, ging ze naar binnen. De kerkklok had juist elf slagen doen hooren, en het laatste licht in het dorp ging uit. Niemand zag den vreemdeling, die snel door de straten liep. Hij had zijn slappen hoed diep over zijn ooren getrokken en den kraag van zijn jas opgezet, zoodat zijn gezicht bijna tot aan zijn loerende, donkere oogen was bedekt.

Zonder omwegen begaf Willem Vanscheer zich naar het oude, alleenstaande huis. Zijn voetstappen waren onhoorbaar op het dikke sneeuwkleed. Zijn in zijn zak gestoken hand omklemde daar een revolver.

„Nu geen onzin, dit keer,” zei hij in zichzelf. „Ze heeft me geweest waar ze die sieraden bewaart, en als die vervloekte hond er niet geweest was, zou ik ze allang gehad hebben.”

Hij stond nu voor het raam van de eetkamer, en wist precies hoe hij het kon openen. Zijn vrees en het angstige voor gevoel van zich afzettend, klom hij naar binnen. Een oogenblik bleef hij als aan den grond genageld staan in de kamer... toen opeens werd de stilte verscheurd door een vreeselijken gil.

Er kwamen juist twee menschen voorbij het alleenstaande huis. De dokter en de zuster. Ze bleven gelijktijdig staan en keken elkaar aan.

„Dat kwam uit juffrouw Luus d'r huis!” zei de dokter.

„Ja!” zei de zuster, terwijl zij hem het grintpad naar de woning op volgde.

Ze vonden Luus in de eetkamer, gebogen over een man, die op den grond lag en voortdurend naar zijn keel greep.

„De hond... vloog me aan...” gilte hij. „De hond... maar ik heb hem gedood... ik weet, dat ik hem heb gedood... en hij greep me... hier...”

Zijn magere vingers tastten weer naar zijn keel. „Zien jullie niet den beet van zijn tanden? Zijn tanden waren zoo scherp, zoo scherp...”

De dokter en de zuster bogen zich over hem heen. „Ik zie niets,” zei de dokter. En de zuster schudde ook haar hoofd.

„O, maar hij was er toch... ik zag hem... Hij vloog me aan... Hij kwam door het raam...” De dokter liep naar het venster en keek naar den grond. Er was geen enkel spoor te zien in de versche sneeuw.

„Ik wou schieten...” ging de man voort, „maar ik kon niet,” en zijn vingers klauwden zich om de revolver. „Ik kon niet. Ik...” De woorden kraakten in zijn keel. Er klonk een dof gereutel, zijn hoofd viel opzij... Hij was dood. De dokter sloot zijn oogen.

Het geheele dorp wenschte Luus geluk met haar wonderbaarlijke redding.

„Hij wou je vermoorden,” zeiden de vrouwen tegen haar, en ze glimlachte gelukkig, toen ze de tranen in hun oogen zag. Tranen om hâar!

„Die goeie Prins!” zei ze telkens, als ze weer moest vertellen, hoe het nu precies gebeurd was. „Die goeie Prins! De dokter zegt wel, dat mijn nee... dat die man in zijn vrees gesnapt te zullen worden een hallucinatie heeft gekregen en plotseling gek geworden is, maar ik denk er het mijne van. Want ik heb altijd het gevoel gehad, dat Prins er nog was, en dat-ie over me waakte!”

HET GEBIT

Agatha zat met groote, wijd geopende oogen uit het raampje te kijken... Ze kneep zich telkens in den arm om te voelen, of ze niet droomde... dat het heusch alles werkelijkheid was... Voor de zooveelste maal opende zij haar handtaschje, waarin de brief van haar getrouwde zuster zat... die brief, welke in haar eentonig, dor bestaan zulk een groote verandering had gebracht.

En voor den zooveelsten keer las zij den inhoud weer over.

„Je wordt nu zoetjesaan werkelijk oud, Agatha, en ik voel het mijn plicht iets voor je te doen... Tom's neef is bij ons te logeeren, weet je wel... ik heb je vroeger eens het een en ander van hem verteld. Hij bezit aardig wat geld en ziet er niet kwaad uit... Daarom wil ik je nu voorstellen een poosje bij ons te komen. Ingesloten zenden wij je een chèque om behoorlijke kleren te koop... Laat wat aan je haar doen en schaf je een goed gebit aan... Er is geen enkele reden, waarom je hem niet zou kunnen krijgen, als je je eenige moeite geeft. Schrijf me gauw, met welken trein je aankomt en dan zal ik hem naar het station sturen om je af te halen.”

Dezelfde emotie overviel haar, als toen ze den brief voor de eerste maal las. Het leek haar een zaligheid toe dien neef Henry te ontmoeten en er kwam een gevoel van verrukking over haar, toen zij de chèque had gezien, die een tamelijk hoog bedrag vertegenwoordigde. Nu kon ze mooie, chique hoeden koop, lange voiles, die heel mysterieus haar verouderde trekken zouden bedekken, mooie schoenen, zijden kousen... Kortom, ze zou trachten van zichzelf als lee-

lijke, eenigszins armelijk uitzierende vrouw een gesoigneerde dame te maken.

Ze zou nu direct naar den kapper gaan om haar haar te laten wasschen en golven... naar den „schoonheidsdokter” om de rimpels uit het gele vel te laten masseeren... naar de manicure... en ten slotte, wat het allerbelangrijkste was: ze kon nu een mooi gebit koop... Toen Agatha zich voor den eersten keer met het nieuwe

Den Perzische poes met haar pleegkinderen, een drietal Pekingese-pups, die moederloos zijn en door poes gevoed en geheel verzorgd worden.

gebit voor den spiegel bekeek, had zij verstomd gestaan over de groote verandering, die dit in haar uiterlijk had teweeggebracht.

Haar oude, ingezonken wangen werden er voller door...

STEMMING

*Ik ga door 't mooie Meieland
Alsof ik een kind nog was:
Wat weidbloemen in de hand
En wadend door het gras,*

*Terwijl ik lustig zing of neur
Met opgeruimd gemoed
En of ik niet mijn jeugd betreur,
Die vlug is heengespoed.*

*Ik sta nu niet in stil gedroom,
Of als een filosoof
Bij een bebloemden struik en boom,
Of lisp'lend lenteloof.*

*Ik voel me nu zoo prettig jong,
'k Ben uitgelaten blij!
O! Dat er immer in mij zong
Een lustig lied van Mei!*

Rosa Corthauts.

het maakte, dat zij er werkelijk tien jaar jonger uitzag... en ze kon nu werkelijk glimlachen... iets, wat ze langen tijd zooveel mogelijk had vermeden, daar dan al haar leelijke, bruine overschotjes van tanden te zien kwamen.

„De Heks van Haarlem”

De vorige week had te Utrecht de eerste opvoering plaats van „De Heks van Haarlem” van Dr. Frederik van Eeden. Het stuk werd ten toneele gebracht door de Koninklijke Rederijkerskamer „Jan van Beers”, terwijl Mevrouw Esther de Boer-Van Rijk de rol van Hille Babbe vervulde. Op onze foto, die een tafereel uit het eerste bedrijf voorstelt, ziet men v.l.n.r.: Mevr. Betsy Kiek-Wolffers (Estella v. Byland); G. W. v. d. Linden (Arent v. Byland); F. G. v. d. Linden (Frans Hals); W. de Haan (Cousaert); Mevr. M. Dupree-de Haan (Barbara); G. A. Koppen (Frans Baltens); C. P. J. Klein (Prof. de Bont (Bontius)); Mevr. Esther de Boer-van Rijk (Hille Babbe).

Doch helaas!... Il faut souffrir pour être belle! En het gebit dééd werkelijk pijn. Soms was het gewoonweg niet om uit te houden. Ze had er evenwel niet over durven klagen, omdat de dentist haar herhaaldelijk verzekerd had, dat er werkelijk niets aan te veranderen viel... Ze moest er aan wennen en ze zag er prachtig mee uit. Ze zat zich nu in den trein af te vragen, hoe zij het de lange spoorreis met die pijnen in haar mond moest uithouden... Maar... het was nu eenmaal gebeurd en de tanden stonden werkelijk schitterend. Ze keek op haar armband-horloge... Nog twee lange uren, voor ze aan de plaats van bestemming aankwam. Als ze maar wat durfde gaan slapen... Ze zou er dan ook zooveel beter uitzien, als ze haar toekomstigen echtgenoot aan het station zou ontmoeten... Ja, ze beschouwde hem reeds geheel als haar aanstaanden man... ze moest en zou slagen. Dit was toch haar laatste kans... Ze vergat evenwel totaal, dat ze nooit eenige kans in haar armzalig bestaan van leelijke vrouw had gehad.

De mannelijke klerken op haar kantoor beschouwden haar als een stuk, dat nu eenmaal bij den kantoor-inventaris behoorde. De jongere firmant, op wien ze eens in stilte hartstochtelijk verliefd was geweest, was met de mooie secretaresse getrouwd... een oppervlakkig kindje met een menigte geel-blonde krullen.

O, als ze maar durfde slapen... Het leek haar echter een onmogelijkheid toe met die ellendige pijn in haar mond... Zou ze de tanden er stilletjes uitnemen? Ze keek voorzichtig naar de tegenover haar zittende menschen. De drie dames hadden de oogen nog niet afgewend van haar nieuwe, resedakleurige jumper en de twee heeren hadden aldoor naar haar mooie peau-de-Suède schoentjes zitten kijken.

De pijnen werden hoe langer hoe erger... Het was bijna niet meer uit te houden... Eensklaps flitste een gedachte door haar brein... ze zou zich wat gaan oprissschen en dan gedurende die paar minuten zichzelf even kunnen verlossen van de pijnen. Ze stond op en liep den langen corridor, door den volgenden wagen in. Ze slaakte een zucht van verlichting, toen ze het doel van haar tocht had bereikt... Oh, het was heerlijk even te kunnen verademen... Plotseling kwam zij tot de ontdekking (toen ze wat rouge wilde opleggen), dat ze vergeten had haar handtaschje mee te nemen.

Haar handtaschje, waarin al het overgeblevene geld voor haar verblijf bij haar zuster zat... Stel je voor, dat een van de zich in den coupé bevindende menschen dit gestolen had...

Ze rende den corridor weer door en ontdekte tot haar groote verlichting, dat haar taschje nog op dezelfde plaats lag, waar zij het had achtergelaten... Met bevende vingers opende zij de sluiting om te zien, of al het geld er nog was. Gelukkig, alles was er nog. Met een gevoel van oneindige rust leunde zij achterover tegen de kussens aan en sliep na weinige minuten in.

Ze werd eerst wakker, toen de trein met een schok stilhield...

Ze hoorde de witkielen langs de wagons loopen schreeuwen, zag bagage in- en uitladen... Ze wreef zich de oogen en keek verbaasd rond. Hoe lang had ze geslapen? Waar was ze nu? „Zijn we al in Slocumleigh?” vroeg ze angstig aan een der medereizigers.

„Oh, neen, dat duurt nog wel een half uurtje.” Gerustgesteld leunde ze weer achterover en begon een beetje te soezen.

„De eerste indruk moet altijd de beste zijn,” dacht ze... Nu, ze wist, dat ze er nooit in haar leven beter had uitgezien dan de laatste dagen en ze was er ook van overtuigd, dat in halfschemer niemand haar meer dan 35 jaar zou geven.

Ze kon nu nog net even wat cream in haar gezicht wrijven en zich wat poederen... Maar dat had ze toch immers al willen doen? Daarom was ze toch teruggekomen van den corridor, om haar taschje te halen...

Het leek een oogenblik, alsof haar hart stilstond... Waar had ze haar gebit gelaten?

Ze vloog overeind, rende den corridor door. Een gesloten deur versperde haar den doorgang. Woedend rukte ze aan de kruk: er was geen beweging in te krijgen. Toen kwam een conducteur op haar af... Wat moest ze hem zeggen, dat ze verloren had?

„O, mijn ringen...” begon ze bijna schreiend. „Ik heb ongeveer een half uur geleden mijn handen gewasschen en heb ze toen vergeten mee te nemen... U moet die deur voor me openmaken... Hoort U me: ik moet er in.”

„Wel, lieve hemeltje,” antwoordde de conducteur lakoniek. „Het gedeelte van den trein, dat U bedoelt, werd al een half uur geleden afgehaakt.”

UITVINDING

Zij: „Zeg man, 'k lees van een uitvinding

Van: vesten zonder knopen!”

Hij: „Dat is niks nieuws, daar laat

[je mij

Al jaren lang mee loopen.”

VERMOEDENS VAN MISDAAD

door JERMYN MARCH

Geautoriseerde vertaling uit het Engelsch

40)

„Ruk uit!” snauwde Danvers. Hij stond in het midden van de kamer, tusschen de twee vrouwen in, hijgend. Mrs. Sanderson had de deur achter zich gesloten. Haar oogen zonder uitdrukking gleden van zijn donkerrood gekleurd gezicht met de gezwollen aren op zijn voorhoofd naar het meisje achter hem, dat zich vasthield aan het bed, haar bleek gelaat en blanke hals rood gevlekt door zijn grove kussen. Onder het masker van dit gewone dienstmeiden-gezicht was iets anders dan haar verbolgen apathie aan het werk. Ze wist heel goed, dat Danvers niet geroepen had. Het geluid van de worsteling en van Helen's kreet om hulp had haar bereikt, en had de vrouwelijkheid, die nog niet geheel dood was, in haar opgewekt, en haar naar boven gedreven, hoewel het haar niet recht duidelijk was, wat ze van plan was te doen, als ze daar kwam.

Zelfs nu, de hand op de deurkrak achter zich, innerlijk verdeeld door verschillende belangen en gevoelens, maakte zij een beweging als om heen te gaan, toen eensklaps Helen, door nameloozen angst gedreven werd tot daden. Ze sprong langs haar vervolger en greep den arm van de vrouw.

„Ga niet heen — o, verlaat me niet!” smeekte ze.

De verweerde werkhands van Mrs. Sanderson sloten zich over de hare. Voor een oogenblik, onder invloed van dien hartelijken handdruk, was Helen op het punt om uit wanhoop de deur te openen en weg te rennen; maar op hetzelfde oogenblik trad Danvers nader en zij weerhield zich, door het denkbeeld van een andere nuttelooze en vernederende worsteling met hem.

„Het avondeten is bijna klaar,” zeide Mrs. Sanderson onbewogen tot Danvers. „Wil de jonge dame iets gebruiken?”

„Natuurlijk zal ze dat, ezel,” zeide hij grof. „Ze moet avondeten en ontbijt hebben en waarschijnlijk morgen nog een paar andere maaltijden. Waar is Sanderson?”

„Hij is nog niet thuis,” loog ze. „Hij is den laatsten tijd een paar keer naar Barway-boerderij geweest, de knechten daar zijn weer aan 't stroopen. Ik denk, dat de baas er niet was en dat hij op hem gewacht heeft, om hem te spreken.”

Danvers keek geërgerd. Helen, tersluiks een blik op hem werpend, en opnieuw de hardheid opmerkend in de lijnen van zijn vierkante kaken en mond, die de gewone vroolijke krul verloren had, verwonderde er zich over, hoe zij ooit zoo door zijn schijnbare vriendelijkheid misleid had kunnen worden. Willekeurig en hardvochtig — geen tegenstand duldend — zijn ware natuur was nu aan haar geopenbaard.

„Als jouw man ontslagen wil worden, dan moet hij zoo maar doorgaan,” bromde hij. „Heb ik hem soms niet gezegd, dat hij vanmiddag hier moest zijn, de stommeling? Waarom voor den duivel heb jij er dan niet voor gezorgd?”

„Hij kan ieder oogenblik terug zijn,” zeide de vrouw, even blozend, „en de jonge dame zal veilig genoeg zijn, waar ze nu is, terwijl ik alleen op haar let. Ik zal de kamer voor haar klaarmaken en dan kan zij daar het avondeten gebruiken.”

De verborgen vijandelijkheid in haar houding was meer naar voren getreden door zijn bedreigingen. Ze durfde haar afkeer niet te toonen, maar ze was er dien dag zeer na aan toe. Het was een smerig baantje, dit laatste karweitje, dat haar man en zij op zich hadden genomen; de greep van Helen's slanke, zachte handen, de kinderlijke wijze, waarop zij snikkend hijgde van uitputting en angst, brachten haar inwendig in opstand.

Ze had gemeend, dat de kwestie ging over een meisje, dat niet besluiten kon den man te huwen, die haar tot vrouw wenschte, maar dat zich gemakkelijk genoeg zou schikken in het onvermijdelijke, als haar besluit vaststond. Mrs. Sanderson had gehoord, dat de Ariadne binnengelopen was in een plaatsje aan de kust om een dominee in te schepen die een huwelijk zou voltrekken; zij had geen oogenblik aan de waarheid van dit verhaal getwijfeld. Het was niet waarschijnlijk, dat een man van zijn soort een jonge dame als Miss Carmichael, een intieme vriendin van zijn naaste bure

op Merrowby, zou schaken zonder strikt eerbare bedoelingen. Mrs. Sanderson twijfelde zelfs nu nog niet aan die plannen; maar zoowel haar eer als haar vrouwelijke sympathie kwamen in opstand bij het plotselinge begrip, dat vóór het eindresultaat bereikt zou zijn, dit hulpeloze jonge schepsel bloot zou staan aan de brutaliteit van den man, dien Mrs. Sanderson haatte en vreesde met alles, waartoe haar moede ziel nog in staat was.

„Geef haar deze kamer,” zeide Danvers, norsch. „Je hoeft er niet veel aan te doen. Je kunt ze in orde maken, als ik weg ben.”

Maar Mrs. Sanderson was niet zoo gemakkelijk te verslaan.

„Pardon, meneer, maar de deur naar de trap kan niet afgesloten worden. De binnenkamer is het veiligst; het is de eenige kamer in het huis, die van buiten af op slot kan. Ik zal die in orde maken, als U nu naar beneden gaat in de keuken, voor de veiligheid, terwijl ik hier bezig ben.”

„Goede Hemel! da's mooi! Ik huur een hond om te

„Mijn neef uit Canada”

bij het Rotterdamsch Hofstad-Tooneel, V.l.n.r.: Louis Gimberg - Aubrey Allington; Theo Frenkel Jr. - Henery; Kitty Perin Kluppell - Louise Allington.

blaffen, en per slot van rekening moet ik zelf gaan blaffen. Die helse man van je zal er spijt van hebben, dat belooft ik je.”

Hij stond haar aan te staren, besluiteloos; een nieuwe ruzie dreigde. Het scheen, dat hij haar weer de kamer uit wilde sturen. Maar dat deed hij niet. De plotselinge onderbreking van zijn hartstocht had dezen een weinig bekoeld. Hij kon op Mrs. Sanderson's gezicht haar koppigheid lezen — half angstig, half tartend. Hij begreep, dat ze op dit punt de zijde van het meisje gekozen had. En daar Helen zijn vrouw zou moeten worden en als zoodanig haar plaats op Ashwynne zou moeten innemen, realiseerde hij zich, dat het beter zou zijn, om althans een zekeren schijn van fatsoen in zijn houding tegenover haar te bewaren. Eenmaal aan boord zou alles anders worden; ze zou daar afgezonderd zijn van spiedende oogen en ooren; hij kon dan doen, wat hij verkoos. Hij zeide tot zichzelf, dat hij meer dan twee jaar gewacht had en dat hij dus ook nog wel een paar uur langer wachten kon; en in zijn wreedheid voelde hij het als een heerlijke voldoening, dat zij dien nacht wel wakker zou liggen, denkend aan den dag van morgen. Ze had een voorproefje gehad van wat haar te wachten stond; haar trots had reeds geleden. Morgen op de Ariadne . . .

„Goed dan,” zeide hij met een grijns, „ik zal beneden wachten, tot U alles voor den nacht in gereedheid hebt gebracht. Daarna zal ik naar huis gaan.”

Mrs. Sanderson ging weg van de deur; en hij stond even stil, toen hij de twee vrouwen voorbijging, en lachte. Het geluid van dien lach en de betekenisvolle blik die ermee gepaard ging, deden Helen het bloed naar het gelaat stijgen, en zij schoof dichter tegen de andere vrouw aan.

„Goeden nacht, liefste,” zeide hij, „droom plezierig.”

Toen ging hij de kamer uit en liet haar alleen.

Zij luisterde naar het geluid van zijn stappen, die naar beneden, en de keuken binnengingen. De eenige

weg van ontvluchting was versperd door zijn tegenwoordigheid daar; dus bleef er de reeds vroeger wanhopige verwachting voor haar over, dat haar andere bewaker, die niet geheel en al onvriendelijk scheen te zijn, omgekocht zou kunnen worden.

„Mrs. Sanderson,” — ze sprak heel zacht — „U kunt 't toch niet meenen, dat U Mr. Danvers helpen zal, om me hier te houden tegen mijn wil? U kunt zoo wreed niet zijn.”

De andere vrouw keek haar strak aan; het was als onderdrukte zij haar natuurlijk gevoel van medelijden. „Er zal U geen kwaad geschieden onder dit dak — daar zal ik voor zorgen,” zeide zij kort. Maar ze sloeg haar oogen neer voor den smeekenden blik van het meisje.

„Ja . . . , maar daarna . . . ” drong Helen wanhopig aan. „Hij zal me meenemen op het jacht — dat heeft hij me gezegd; en —” haar stem stokte — „U hebt het gehoord, U hebt het gezien . . . o, U kunt toch niet toelaten, dat hij me meeneemt! Stel eens, dat ik Uw dochter of zuster was!”

De vrouw glimlachte zonder vroolijkheid.

„Het zou gemakkelijker zijn in te denken, dat hij U meeneemt, dan dat U gelijk zou zijn aan een der mijnen. Dat wil niet zeggen, dat als U tot ons soort behoorde, ik dan niet hemel en aarde bewegen zou, om U uit zijn handen te houden” — de haat in haar stem brak door — „maar met U is 't wat anders. Hij zal U wel trouwen, daar hoeft U niet bang voor te wezen. Ik geef U een goeden raad, juffrouw, tracht hem niet te weerstaan — hij is geen man die dat toelaat. Misschien als U voorzichtig bent, en U houdt hem op een afstand tot U zijn vrouw bent in alle eer en deugd . . . ”

„Maar ik wil zijn vrouw niet zijn — ik wil nog liever de lucht in!” riep het meisje heftig uit. „O, U moet me helpen! Hier” — ze trok haastig den grooten emerald-ring van haar vinger — „deze steen is ontzettend veel geld waard. U mag hem hebben — U mag alles van me hebben wat ik bezit, als U me wilt laten ontvluchten als hij weg is!”

Mrs. Sanderson schudde het hoofd.

„Doet U dien ring maar weer aan, juffrouw,” zeide ze. „Ik zou U niet kunnen helpen, ook al zou ik het willen.”

„Maar U zoudt het kunnen . . . zeker!” herhaalde Helen snel. „Uw man slaapt . . . ik weet het, want ik hoorde U samen praten.” Mrs. Sanderson verstijfde — „U kunt later zeggen, dat hij ziek naar huis gekomen is en dat, terwijl U hem verzorgde, ik kans had gezien om weg te komen . . . ”

„Neen, dat geeft niets, of U dat vraagt,” Mrs. Sanderson's toon gaf den doorslag. Ze ging weg, de smeekende banden van het meisje afwerend en naar een oude linnenpers gaande, haalde zij er een paar schoone lakens en een deken uit.

„U zult U met deze moeten tevreden stellen op de sofa, ik zal een kleed op den vloer leggen en den leunstoel hier zetten.”

Ze ging naar de linnenkamer, beladen met de lakens en kwam een oogenblik later het kleed halen. Haar absolute onbewogenheid maakte de gevangene hulpeloos woedend. In haar wanhoop probeerde zij een andere manier.

„Als Mr. Danvers wist, dat Uw man hier den heelen tijd al geweest is, dat hij ergens zijn roes ligt uit te slapen,” — begon zij langzaam.

Mr. Sanderson vouwde het vloerkleed op en richtte zich donkerrood kleurend uit haar bukkende houding op.

„U kunt het hem vertellen,” zeide zij kortaf. „Het zal U niet helpen. Het zal alleen beteekenen, dat hij U hier niet zal achterlaten met mij alleen, hoewel Bill weer volmaakt de oude zal zijn, zoodra hij wakker is. Mr. Danvers zal hier blijven; en . . . ik heb voor U gedaan wat ik kon; meer kan ik niet doen. Als hij weer hier boven komt, en hij zendt mij naar beneden aan 't werk, zult U er spijt van hebben.”

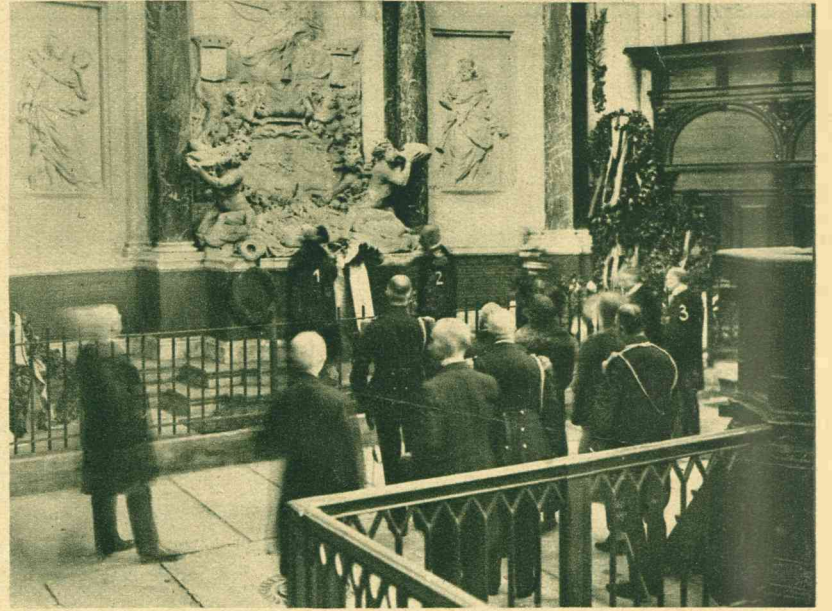
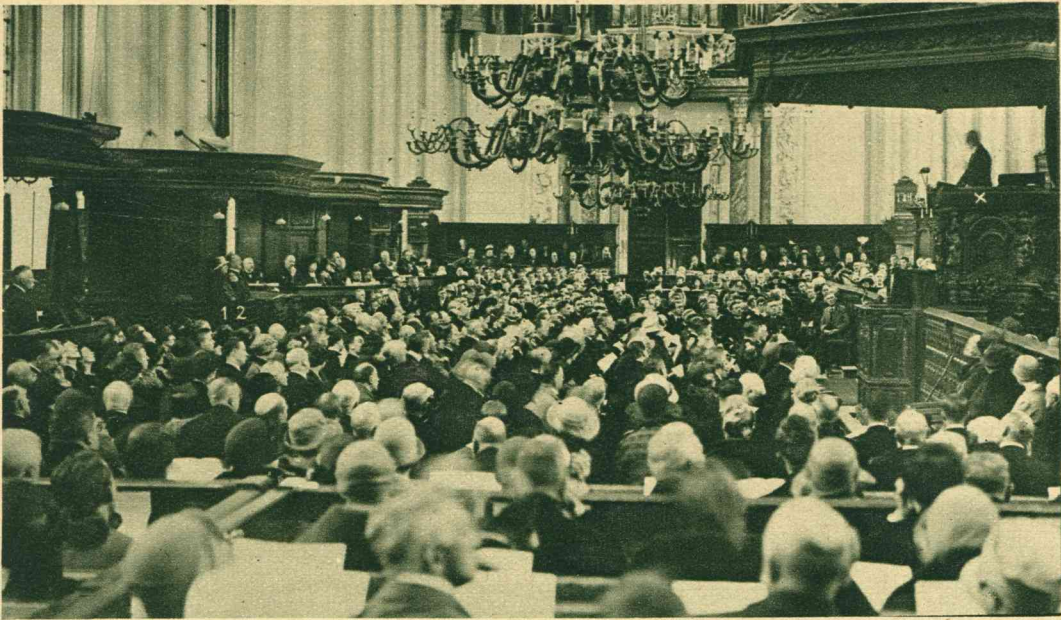
Dat was alles waar. Helen erkende het huiverend.

„Ik neem U niet kwalijk, dat U erover dacht,” zeide Mrs. Sanderson in doffe onverschilligheid. „Een vrouw moet nu eenmaal vechten, zoo goed als ze kan. Ik en Sanderson, wij zijn tegen U, maar dat zijn wij niet uit onszelf, om het zoo maar eens uit te drukken. En daarom zeg ik U nogmaals, juffrouw, dat we niet omgekocht kunnen worden voor geen geld of goede woorden. We zouden geen van ons beiden willen doen voor eenig levende ziel, wat we nu doen, dan alleen voor hem daar beneden.” Weer was er een bittere haat in haar toon. „En U mag me gelooven of niet, maar we doen het slechts, omdat we ons zelf niet kunnen helpen. Dus geeft het niets om nog meer woorden vuil te maken.”

„O,” zeide Helen hopeloos.

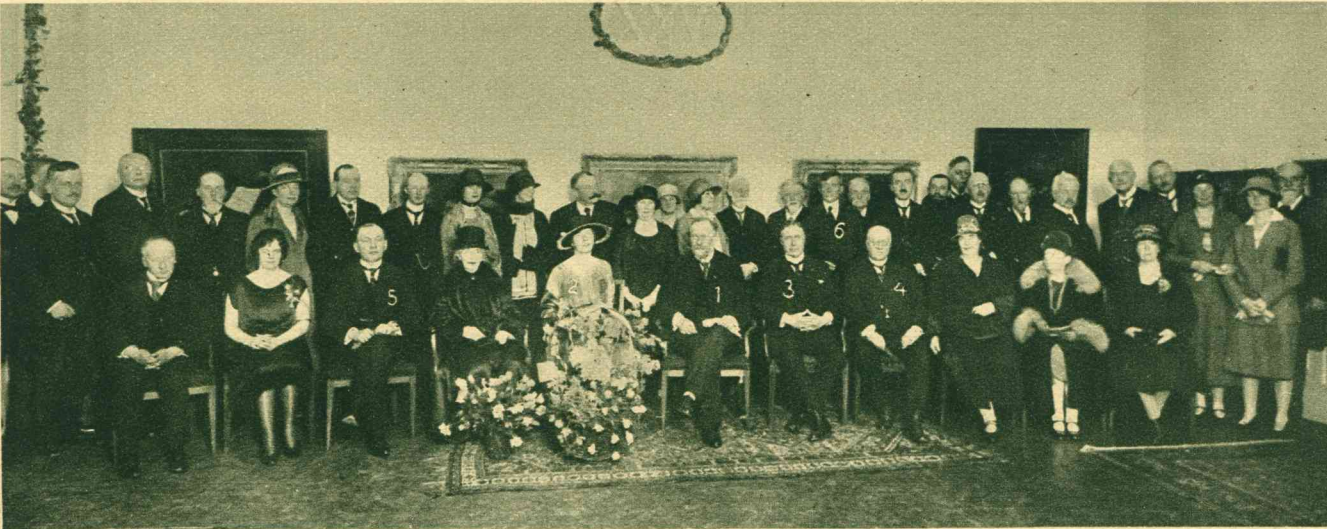
(Wordt vervolgd)

UIT HET VOLLE LEVEN

De herdenking van de Ruyter's sterfdag

Donderdag 1. i. had in de Nieuwe Kerk te Amsterdam de plechtige, door H. M. de Koningin en Z. K. H. Prins Hendrik bijgewoonde, herdenking plaats van de Ruyter's sterfdag vóór 250 jaar. — Links: De Koningin (1) en de Prins (2) tijdens de rede van Prof. Blok (X) uit Leiden. Rechts: De Koningin (1) hangt een krans aan de graftombe van de Ruyter. (2) Prins Hendrik, (3) Mr. J. A. N. Patijn, burgemeester van den Haag.

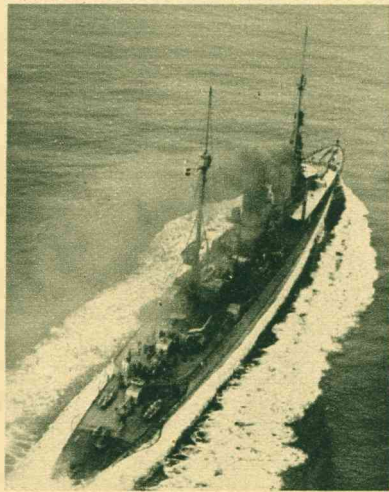
De huldiging van Mr. Dr. J. C. Overvoorde

Zaterdagmiddag 1. i. heeft in het Museum de Lakenhal te Leiden in het bijzijn van tal van autoriteiten de huldiging plaats gehad van Mr. Dr. J. C. Overvoorde, ter gelegenheid van zijn 25-jarig jubileum als Archivaris der gemeente Leiden en Conservator, later Directeur, van het Stedelijk Museum „De Lakenhal”. Links: groep van den jubilaris (1) en zijn vrouw (2) met de huldigingscommissie en autoriteiten. (3) Jhr. Mr. Dr. N. C. de Gijsselaar, burgemeester; (4) de heer A. L. Reimeringer, wethouder; (5) Mr. Ds. J. W. Verburgt, Adjunct-Archivaris; (6) de heer A. Coert, Adjunct-Directeur van „De Lakenhal”. Rechts: De door den beeldhouwer M. Zwollo vervaardigde legpenning, die den jubilaris als herinnering werd aangeboden.

Driehonderd Amerikaanse hotelhouders in ons land

Ter gelegenheid van het bezoek der Amerikaanse hotelhouders aan de hoofdstad, werd hun in „Krasnapolsky” een feest aangeboden waarop o. a. een „Bruiloftsfeest in Edam” werd opgevoerd. — Eenige der gasten en medewerkers poseeren voor onzen fotograaf.

„De nieuwe kruiser „Sumatra” tijdens zijn proeftocht gekiekt van een vliegmaschine uit.

De „Vrij-religieuze Tempel”

De vorige week Donderdag werd de eerste paal in den grond gedreven voor het gebouw, dat de „Vrij-religieuze Tempel” aan het Daniël Willinkplein te Amsterdam laat bouwen. Het bestuur woont de plichtigheid bij.

Het 50-jarig bestaan van de Ambachtsschool te Goes

Groep van het bestuur met den Commissaris der Koningin in Zeeland, Jhr. Mr. J. W. Quarles van Ufford.

Het Verkeershuis te Baarn

Zaterdag 1. i. werd te Baarn het „Verkeershuis” van de V. V. V. te Baarn officieel geopend. — Het vriendelijke gebouwtje, waar vreemdelingen alle inlichtingen kosteloos kunnen bekomen. Ervoor eenige autoriteiten, die bij de opening tegenwoordig waren.

ONZE DAMES-RUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN AMY VORSTMAN-TEN HAVE

Maatschappelijk belang

Meer en meer komt men tot 't inzicht hoe onverantwoordelijk het is, dat jonge meisjes in het huwelijk treden zonder iets van hare toekomstige plichten af te weten, en dat het niet langer aangaat het huwelijk, de vorming van het gezin en het moederschap, onvoorbereid tegemoet te gaan. Daarbij komt, dat in het vervolg iedere man en iedere vrouw geroepen zal worden tot het openbare leven, zoo niet om er een rol in te spelen, dan toch om er belang in te stellen en te weten wat er in land en stad gebeurt. Op de vrouw rust dus inderdaad een dubbele taak, wanneer zij, zooals vaak het geval is, buitenshuis nog mee verdient, hare huishouding moet besturen, hare kinderen opvoeden en belang stellen in het openbare leven; om dit alles te kunnen volbrengen, mag zij wezenlijk wel handig zijn niet alleen, maar lichamenlijk krachtig en geestelijk goed ontwikkeld. Maar om zorg te kunnen geven, moet men eerst zelf goed verzorgd zijn.

Dat onderwijs voor jonge lieden boven den leerplichtigen leeftijd dringend noodig is en dat er leerlingen te over zijn, kan door cijfers bewezen worden, want op het congres voor opvoeding van de jeugd boven den leerplichtigen leeftijd, gehouden te 's-Gravenhage van 22—24 Juli 1919, is aangetoond, dat er in Nederland ongeveer 800.000 kinderen zijn boven den leerplichtigen leeftijd en dat er van die 800.000 slechts \pm 135.000 kinderen voortgezet onderwijs ontvangen. Er schieten dus 665.000 jonge lieden tusschen 14 en 18 over, voor zoover deze jeugdige personen niet in Rijksopvoedingsgestichten en tuchtscholen terecht gekomen zijn (zie tijdschrift voor Armenzorg en kinderbescherming), dus ongeveer 665.000 jonge menschen, die op den meest ontvankelijken, maar ook op den meest gevaarlijken leeftijd aan zichzelf overgelaten zijn. Nu lijken mij die cijfers niet geheel juist, want van die 135.000 gaan de meesten op de H.B.S. of Gymnasium en op de 133ste Algemeene Vergadering der Maatschappij tot Nut van 't Algemeen op 28 Mei 1919 te Amsterdam gehouden, vermeldt Mevrouw Leliman-Bosch, dat er in Nederland slechts 2700 meisjes onderwijs ontvangen in koken, terwijl toch kookonderwijs een economisch, zowel als een hygiënisch belang dient.

Er wordt niet gezegd hoevelen 'Ons Huis' bezoeken of andere inrichtingen, waar gelegenheid tot verdere ontwik-

Vlierkleurig japonnetje van crepe de chine met bijbehorende cape van kasha in dezelfde kleur met grijs bont afgezet.

keling bestaat. Maar al kan een gedeelte afgetrokken worden van het bovengenoemde aantal, toch schieten er nog duizenden over, die aan hun lot overgelaten zijn.

In het Februari-nummer van 'Volksontwikkeling' vindt men de volgende cijfers genomen uit het rapport van het onderzoek der Staats-commissie naar de ontwikkeling van jeugdige personen. Op 15 Januari 1915 waren er totaal 767.828 jongens en meisjes van 12—17 jaar. Hiervan genoten in enigerlei vorm nog eenig onderwijs 276.456 of 36 %, d.w.z. dat er toen 491.372 knapen en meisjes in ons land waren, die geen enkel onderwijs genoten, zelfs het eenvoudigste herhalingsonderwijs niet, noch eenig avondvakonderwijs.

Op een totaal aantal meisjes, 12—17-jarigen van 379.641 zijn er niet minder dan 275.274, die in geen enkelen vorm meer eenig onderwijs genieten. Hier is een bijna onafzienbaar arbeidsveld, dat nog zoo goed als geheel braak ligt, hoeveel moeite er door verschillende vereenigingen al

Roodbruin jurkje met kleurig galon en borduursel. Bijpassend hoedje.

gedaan is, om die jeugd voor haar vorming in de hand te houden.

Doch al die artikelen tezamen, waarvan het verslag een uitgebreid overzicht geeft, kunnen nog maar een bedroevend gering resultaat opleveren, als de overheid niet op zeer milde en zeer krachtige wijze ingrijpt en steunt.

Die erkenning is het resultaat van het verrichte onderzoek, wat duidelijk blijkt uit de eenstemmige conclusie, waartoe de staats-commissie is gekomen. De 3e conclusie luidt aldus: Na den verplichten leertijd der lagere school behoort de verplichting tot verder onderwijs te volgen.

Wenschelijk ware, dat dit onderwijs gedurende den geheelen overgangsleeftijd, dus tot het 18e jaar, werde gevolgd. Iedereen zal het eens zijn met de bewering, dat het onverantwoordelijk zou zijn dezen toestand zoo te laten en mede de dringende noodzakelijkheid inzien, hierin verandering te brengen. Inderdaad, deze toestand moet onder de oogen worden gezien, vooral in dezen tijd van krachtigen omkeer in het maatschappelijk leven. En als er ooit in deze verbetering is gebracht, zal men met verbazing zeggen, hoe het mogelijk was, dat hieraan niet eerder is tegemoetgekomen en dat men de jeugd zoo lang aan haar lot heeft overgelaten.

Recepten

Macaroni au Gratin.

Men laat de macaroni in ruim water met wat zout gaar koken, om ze daarna in koud water te verfrissen en te laten uitlekken. De macaroni wordt dan aan stukjes ter grootte van een vingerlid gesneden, welke stukjes men door een niet te dunne melksaus roert, een saus die op smaak wordt gebracht met peper, zout, wat nootmuscaat, geraspte kaas en dobbelsteentjes gare ham. De melksaus kan men als volgt bereiden: Men maakt eerst een weinig olie warm, voegt er een paar lepels meel bij en laat dit, door elkaar roerende, even fruiten, zonder er kleur aan te geven. Men laat de saus daarna even afkoelen om er dan kokende melk bij te gieten, tot de saus dik genoeg is, die men daarna nog even laat doorkoken.

Wanneer de macaroni met de saus vermengd is, doet men alles in een gratineerschotel. Hierna bestrooit men het geheel met wat fijne beschuit en geraspte kaas en besprenkelt het met wat olie. Dan kan de schotel in den oven tot ze een mooie bruine korst heeft gekregen.

Kaneelsaus.

Benodigd: $\frac{1}{2}$ L. melk, 2 afgestreeken lepels suiker, 2 afgestreeken lepels aardappelmeel, 2 theelepels fijne kaneel, wat zout.

Bereiding: Roer aardappelmeel, suiker, zout en kaneel door elkaar en meng dit aan met een weinig van de melk. Breng de overige melk aan de kook, giet hierbij roerende het aangemengde aardappelmeel en laat de saus even doorkoken.

Zure Saus.

Benodigd: 5 kopjes water of boonennat van witte bonen, 2 afgestreeken lepels bloem, 2 afgestreeken lepels margarine, $\frac{1}{2}$ kopje azijn, peper.

Bereiding: Breng het water of boonennat aan de kook, maak de bloem met wat koud water aan, en giet dit roerende bij het kokende vocht. Laat de saus roerende 10

minuten doorkoken en voeg van de kachel af azijn, peper, margarine en zoo noodig zout toe.

Speksaus met gebakken uien.

Benodigd: 5 kopjes boonennat, 2 uien, 2 afgestreeken lepels bloem, 2 lepels azijn, peper, 1 ons gerookt doorregen spek.

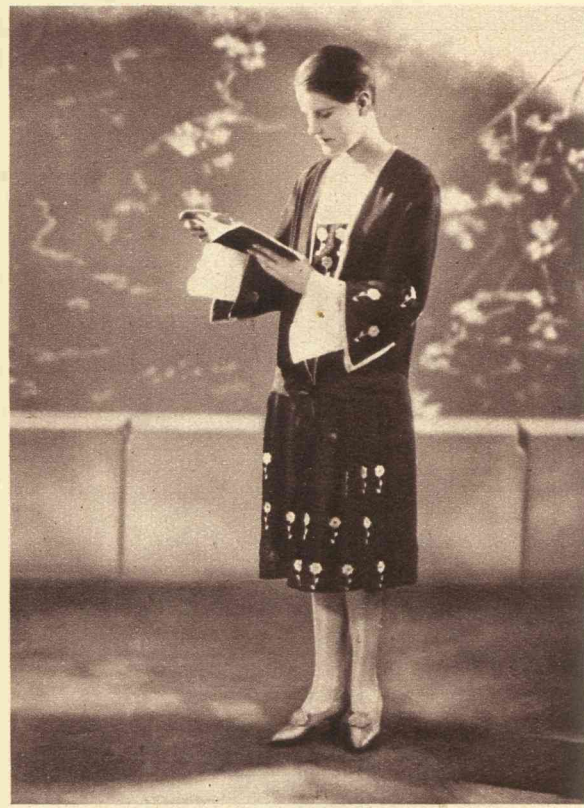
Bereiding: Wasch het spek in lauw water af en snijd het in dobbelsteentjes. Bak deze in een granietpan lichtbruin en knappend en neem ze uit het vet. Snipper de uien en bak deze met de bloem in het spekvet lichtbruin. Voeg hierbij het boonennat en roer, als de saus doorgekookt is, er azijn, peper en zoo noodig wat zout door en voeg het spek weer toe.

Onze Kamerplanten

Onder de weinige zomerbloemen, welke voor de versiering van vensterbanken en balkons in aanmerking komen, nemen de Petunia een eerste plaats in. En niet ten onrechte, want door haar elegante, losse groeiwijze, haar milden bloei, haar kleurenrijkdom en gemakkelijken groei, munten zij boven de meeste andere balkonplanten uit.

Wil men ze zelf opkweken, dan moet het zaad reeds in Februari in de warme kamer zijn uitgezaaid. Men zaait in platte schotels, welke met een glasruit bedekt worden, en houde de aarde matig vochtig. Zoodra de plantjes opkomen, worden ze verspeend. Eerst gaat de groei langzaam, maar is eenmaal het vierde blaadje verschenen, dan ontwikkelen zij zich snel.

Half April zet men de in kleine potjes overgeplante plantjes in den kouden bak, op onderlingen afstand van 8 cM. Met het beplanten der bakken in de vensterbank en op het balkon wacht men tot einde Mei. Dan beginnen de eerste bloemen zich te ontwikkelen en kan men dus voor bij elkaar passende kleuren zorg dragen, waardoor men een harmonisch geheel krijgt. Als regel geldt: bij licht, helder gekleurd muurwerk donkere bloemen, terwijl tegen een donkeren achtergrond meer lichtgekleurde bloemen genomen worden. Toch mogen bij gemengde kleuren in beide gevallen witbloeiende planten niet ontbreken. Bij gemengde kleuren moet daarentegen een combinatie van donkerrood en blauw vermeden worden.

Fraaie japon van zwarte crepe de chine met handborduursel van bontgekleurde bloemen en wijde ondermouwen van Valenciennes kant.

De bakken moeten niet te klein zijn. De planten worden met flinke wortelkluiten op twee rijen, ter afstand van 15 cM. onderling, in de bakken uitgeplant. De eene rij, welke naar de straatzijde gekeerd is, laat men ongehinderd hangen, maar de planten in de andere rij, welke naar het raam of balkon gekeerd is, binde men voorzichtig aan.

Voor alles verlangen de Petunia's veel zon; hoe meer zon des te meer bloemen. Verder moeten de bakken bij droog weer geregeld elken avond begoten worden, terwijl wij evenmin mogen vergeten tijdens den bloei de zoo noodige hartversterking in den vorm van een chilisalpetroplossing toe te dienen. Dit kan heel gemakkelijk door 2 gram chilisalpeteer in een liter water op te lossen en hiermede een- of tweemaal per week de aarde in de bakken te begieten. De planten krijgen dan weer kracht om voort te gaan met bloemen te ontwikkelen, terwijl chilisalpeteer tevens de eigenschap bezit, dat de bloemen er levendiger en intensiever kleur door verkrijgen.

HET GOUD DER NEVELBERGEN

Een roman uit Canada door Emil Droonberg

Geautoriseerde vertaling door
J. P. WESSELINK-VAN ROSSUM

14)

De Indiaan noodigde hen nu uit in zijn tent te komen. Zij was ruimer, dan men zoo op het oog wel gedacht zou hebben. Misschien maakte zij ook dien indruk, omdat de inrichting uit niets anders bestond dan uit twee legersteden van opgestapelde dennetakken, waarover een deken was uitgespreid. Op de eene lag de zieke squaw, die de vreemde bezoekers met groote belangstelling gadesloeg. Zij sprak niet, maar liet alleen van tijd tot tijd een dof gekreun hooren. „Hoop ziek,” zei Takini op een vraag naar haar bevinden.

De zieke moest het gehoord hebben, zij mompelde iets waarvan slechts de twee woorden „goud” en „vloek” te verstaan waren, waarop Iha/sa, die met miss Clifford de mannen in de tent gevolgd was, bij haar legerstede nederknielde en haar zachtjes toesprak.

„Is het hier niet te warm?” vroeg Hellwig op een zeer duidend, dat ondanks de hitte van den dag in 't midden van de tent brandde. Verwonderd zag hij, dat miss Clifford een snellen, onderzoekenden blik op den Indiaan wierp, alsof ook zij het antwoord met spanning afwachtte. Of Takini den blik had opgemerkt, kon Hellwig niet uitmaken. Hij kreeg evenwel den indruk, een zeer onhandige vraag gesteld te hebben, want de Indiaan mompelde iets onverstaanbaars voor zich heen en voegde er daarna aan toe: „vuur goed.”

Nu, dat was een kwestie van vergatting. Hellwig wilde daarover niet strijden. Hij overgaf de zieke mee, eenvoudig de schouders op te trekken.

Overigens hield hij het voor geraden met het oog op de zieke het bezoek in de tent wat te bekorten. Hij deed daarom nog een paar deelnemende vragen, waarop zij beiden de tent weer verlieten. De beide meisjes volgden, terwijl Takini achterbleef.

Buiten wendde hij zich tot miss Clifford.

„De squaw schijnt zeer lijdend te zijn. Weet u wat haar scheelt?”

„Win-de-go,” verklaarde het Indiaansche meisje in haar plaats.

„Win-de-go?” herhaalde Simpson hoofdschuddend.

„Wat is dat?”

„U weet toch wel, dat de Indianen hun eigen inzichten omtrent ziekten hebben,” nam miss Clifford het woord, „niet de beschaafden, maar de anderen, die weinig met blanken in aanraking zijn gekomen. Zij gelooven, dat een zieke door een booze geest, een Win-de-go bezeten is. Trouwens ik geloof, dat zij de ziekte niet zoo gauw te boven zal komen. U zult dus wel de gelegenheid hebben ons kamp nog eens te bezoeken. En het zou ook kunnen zijn, dat we uw bijstand nog eens noodig hadden. Het komt me voor, dat we u eenige verklaringen dienen te geven, die u daarbij van nut kunnen zijn. Takini zelf zal u daar zeker niet over gesproken hebben, toen hij bij u was, want Indianen gevoelen altijd een zekere schuwheid om met vreemden over zulke zaken te spreken. Dat heeft u wel gezien, toen u die opmerking over het vuur maakte.”

„Hoezoo?” vroeg Hellwig vlug. „Heeft het daar dan betrekking op?”

„Is het u niet opgevallen, dat het alleen maar onderhouden wordt van rood cederhout, ofschoon roode ceders hier in het geheel niet zooveel voorkomen?”

„Ik heb dit wel opgemerkt, maar er verder niet over nagedacht.”

„Omdat u geen Indiaan bent. Anders zoudt u weten, dat de rook van rood cederhout de booze geesten verdrijft.”

„En op zulke dingen is de zieke aangewezen, om weer gezond te worden?” vroeg Hellwig.

Miss Clifford trok de schouders op.

„Zij zijn tot nu toe steeds op zulke middelen aangewezen geweest en op de hulp van den medicijnmeester,” zeide zij. „Mijn vader is directeur van de Hudsonbay-company en behalve de laatste drie jaren heb ik altijd onder Indianen geleefd. Ze waren onze naaste buren. Ik heb altijd ondervonden, dat er bij hen niet meer menschen aan ziekten sterven dan bij de blanken.”

„Maar u gelooft toch niet aan een Win-de-go, die

door den rook van rood cederhout verdreven kan worden?” vroeg Hellwig ongeloofig.

„Als u in aanmerking neemt, dat ik zoo lang onder Indianen geleefd heb, zou dat nog zoo verwonderlijk niet zijn. Naar uw accent te oordeelen is u geen Amerikaan...”

„Ik ben een Duitscher.”

„Dat heb ik wel gedacht. En hoe lang is het geleden, dat het uitdrijven van duivels in uw land in gebruik was en men ook booze geesten aldus beproefde te verdrijven?”

„Maar u heeft gelijk, ik ben een modern mensch en geloof niet aan zulke dingen. Aan den anderen kant weet ik evenwel ook, dat het geloof een groote kracht heeft. Het maakt de menschen niet alleen gezond, maar het maakt hen ook ziek.”

„Moet ik dit zoo begrijpen, dat u het voor mogelijk houdt, dat de ziekte van de squaw slechts op inbeelding berust?”

„Nee, nu gaat u iets te ver. Zij gelooft evenwel, dat zij onder een „booze betoovering” lijdt en dat maakt haar ziekte erger, dan ze wellicht in werkelijkheid is.”

„Dat wil zeggen, ze beeldt het zich in, dat iemand

haar iets heeft aangedaan?”

„Het heeft geen iemand te zijn,

Zij had haar blik afgewend en keek nu naar haar Indiaansche vriendin...

het kan ook een iets zijn. Er zijn zaken, waar het bijgeloof geheime krachten aan toeschrijft, — goede, zoowel als slechte.”

„Zeker, en dit bijgeloof bepaalt zich volstrekt niet alleen tot de Indianen. Het is u wellicht bekend, dat men van sommige edelsteenen beweert, dat ze hun eigenaar ongeluk aanbrengen. Van enkele der groote diamanten wordt verteld, dat ze door een geest, hun eigenaar een groot ongeluk hebben aangebracht. Nu geloof ik ook te begrijpen, wat u zoo straks wildet aanduiden. Alleen dat het in dit geval niet om edelsteenen gaat, maar — om goud!”

„Hoe komt u daarop?”

„De squaw sprak zoo iets. Ik verstond er evenwel maar deze twee woorden van: „goud” en „vloek”! In het eerst heb ik er niet verder over nagedacht. Na hetgeen u mij gezegd heeft, schijnt het mij echter zeker toe, dat die woorden een bijzondere beteekenis hadden. Zij kan natuurlijk van mening zijn, dat haar zoon nu nog in leven zou zijn, als hij niet zooveel goud bezeten had. Het is hem werkelijk tot een vloek geworden. Maar ik kan niet inzien wat dit voor samenhang kan hebben met haar toestand.”

„Nee, het zou ook van geen belang voor u zijn, als ik u dit vertelde. Weldra zullen we toch wel onze reis

kunnen voortzetten en dan...” — Zij eindigde haar zin niet. Het was ook niet noodig.

Dan...

Zij had gelijk. Dan zouden zich hun wegen scheiden. Voor altijd! En dan zou ze gauw genoeg vergeten hebben, dat de jonge man daar voor haar gedurende een kort oogenblik haar levenspad gekruist had. En hij? Nu, het vergeten zou hem zeker niet zoo gemakkelijk vallen. In de maanden van doodsche eenzaamheid, die voor hem lagen, zou de herinnering aan de vluchtige ontmoeting hem levendig bijblijven. Er was immers niets, maar dan letterlijk ook in het geheel niets, om haar beeld in zijn ziel te doen verbleeken. Zij zou zijn gedachten vervullen overdag als hij in stompzinnige eentonigheid schop na schop vol zand uit de aarde spitte en des nachts zou hij dit rustige, trotsche gelaat met de oogen vol klaarheid en diepte in zijn droom zien, totdat het onwerkelijke vormen zou aannemen als van een nooit aanschouwd sprookjesbeeld.

En hij begon bepaald te vreezen voor de eenzaamheid, die hem en zijn metgezel wachtte, als deze tent hier werd afgebroken en de menschen, die haar bewoond hadden op hun zwerftocht naar het verre Noorden achter den eersten hoek van het bosch — en daarmede uit zijn leven — voor goed zouden verdwijnen.

Zij had haar blik afgewend en keek nu naar haar Indiaansche vriendin, die met Simpson in het gras was gaan zitten en zich daar blijkbaar levendig met hem onderhield.

„Wie heeft u van den moord verteld?” vroeg zij daarop plotseling. „Takini?”

„Mr. Collins sprak er over. Hij was immers tegenwoordig bij het ongelukkige geval en had er immers bijna zelf zijn leven bij ingeboet?”

Miss Clifford antwoordde niet-dadelijk. Langzaam had zij eenige schreden afgelegd naar de plaats, waar Iha/sa en Simpson zaten en vlijde zich nu zelf naast haar vriendin in het gras neer. Hellwig ging eveneens zitten.

„Ja, het was een ongeluk,” zei zij langzaam, „en het zal ook wel nooit geheel opgehelderd worden.”

„Maar mr. Collins was er toch bij?” antwoordde Hellwig, die zich over deze woorden verwonderde. „Hij moet toch weten, wat er voorgevallen is, althans tot het oogenblik, waarop hij zelf neergeslagen en bewusteloos werd.”

„Ik twijfel er niet aan, dat hij het weet. Wij hebben er hem immers over gehoord en de politie heeft hem ook gehoord — en heeft er toch verder niets aan kunnen doen.”

Het was duidelijk, dat er achter deze woorden meer verborgen werd, dan zij uitdrukten. Hellwig richtte een onderzoekenden blik op het gelaat van het jonge meisje en merkte er een uitdrukking in op, die hem nog meer te denken gaf dan haar woorden.

„Wat wilt u daarmede zeggen?”

„Niets,” viel zij hem haastig in de rede, „dan dat Sunkaha-naping ¹⁾ nog in leven zou zijn, als deze man zich niet zoo aan hem had vastgeklemt en hem niet nacht op nacht van het eene slechte befaamde lokaal naar het andere gesleept had. Daar onder het spel en in het gezelschap van woeste kerels van het minste allooi, moest het geld, waarvan hij rijkelijk voorzien was, hem wel in gevaar brengen. U weet toch wel, dat hij veel geld bij zich had en dat men hem daarom vermoord heeft?”

„Collins maakte er gewag van, dat hij goudklompjes had. Hij moet dus wel een goudterrein gekend hebben.”

„Ja, en dat was zijn ongeluk. Hij was geen slecht mensch, Wij hadden elkaar al van kindsbeen af gekend, want de post van de Hudsonbay-company, waarvan mijn vader de leiding heeft, is niet heel ver verwijderd van het dorp der Sioux. Ik bracht dikwijls eenige weken bij Iha/sa door en zij bij ons in de factory. En stel u nu eens een Indiaan voor, die uit de afzondering van zijn rotsdal met veel geld, tē veel geld, in een stad als Vancouver komt en onder den invloed raakt van een man als Collins. . . !”

„Reist hij met ulieden?”

Zij trok de schouders op.

„Hij heeft zich aan Takini opgedrongen, evenals vroeger aan zijn zoon. Wat moest Takini ten slotte doen? Kon hij den man, die zijn zoon met levensgevaar tegen zijn moordenaars verdedigd had, weigeren zich bij ons aan te sluiten? Collins heeft er wel voor gezorgd, zijn rol bij de ongelukkige geschiedenis onder het juiste licht te brengen.”

„Hij moet daar een bedoeling bij hebben.”

„U kunt er van overtuigd zijn, dat hij nooit iets doet zonder bepaalde bedoeling.”

¹⁾ Sunkaha-naping = draagt een hondevel om den hals.

(Wordt vervolgd)

Abonnees, maakt nieuwe abonnees! Uw aanbeveling van ons blad moet succes hebben! Voor iederen abonnee, dien gij aanbrengt, ontvangt ge een keurig boekwerk cadeau! Ook uw nieuwe abonnee ontvangt gratis een boekwerk!

PANDER & ZONEN
DEN HAAG - AMSTERDAM - ROTTERDAM

CRETONNE

80 CM.
BREED
P. MTR.

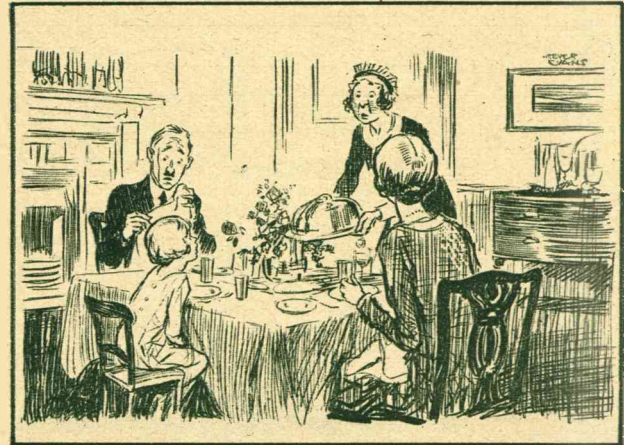
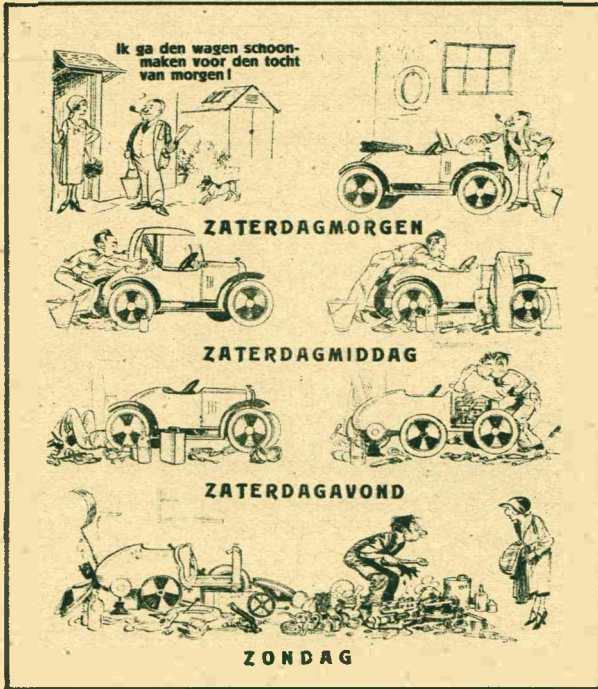
0.80

Nieuwe dienstbode: „Ja Mevrouw, ik ga aan het eind van de week weg. Ik ga naar Noordwijk in betrekking. Een paar weekjes aan zee zal me goed doen!“

ORZAAK EN GEVOLG.

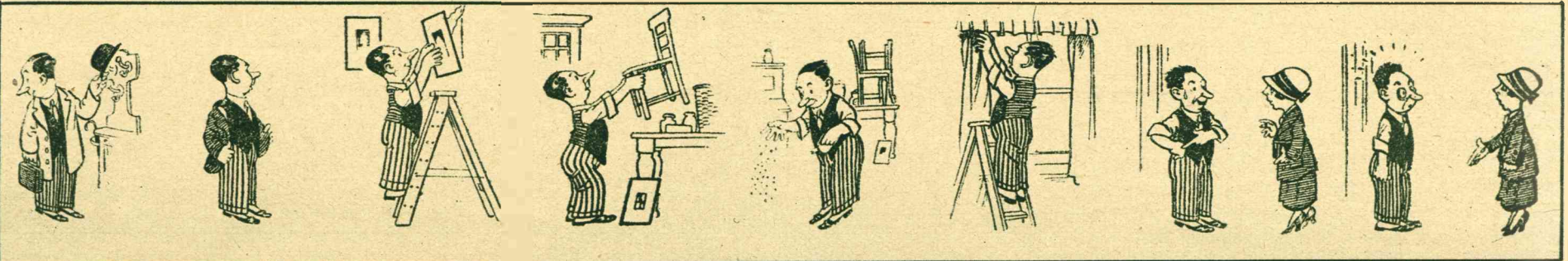
Hij was voorheen de zachtheid zelf,
Nóóit maakte hij zich boos;
Nu heeft hij 'n telefoon in huis
En . . . vloekt als een matroos.

Kleine Willy (tot' keukenmeid): „Nora, als die agent vanavond weer komt, mag ik dan eerst op zijn knie zitten?“

ANNONCE IN 1926.

Wordt gezocht door huishoudkundig employée:
Een mevrouw. Aantal vrije avonden: twee.
Die goed kan werken, is te prefereren;
Zonder referenties onnodig reflecteeren.

„Zoo, m'n vrouw is niet thuis!“

„Ik weet, dat zij den salon wil schoonmaken. Ik zal alvast beginnen!“

Hij: „Daar ik wist, dat je den salon wou schoonmaken, ben ik alvast aan den gang gegaan.“
Zij: „Maar Dick . . .“

„Ik heb het vandaag al gedaan!“

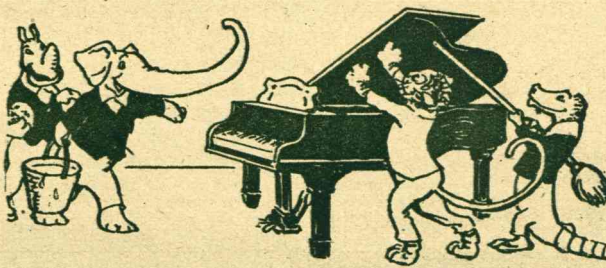
VOOR DE JEUGD

DE GESCHIEDENIS VAN DE RIVIER.

Roland lag op het gras langs den oever der rivier uitgestrekt, waar de nederige madeliefjes haar even roodgetinte lipjes vriendelijk uitstaken naar de zon om even gekust te worden door haar koesterende stralen. De rivier vloed kalm voort; alleen waar een struik of waterplant zich wat al te dicht langs den kant waagde, werd ze wat luidruchtiger. Roland lag maar rustig met de handen achter het hoofd gevouwen te genieten van de heerlijke lentegeuren en dacht bij zichzelf: wat heeft die rivier toch maar een lekker lui leventje; die hoeft maar niks te doen dan zoo lustig te kabelen en even te rimpelen, nu en dan, als ze zich wat driffig maakt op iets dat haar hindert in haar loop. „Je bent een erg luie rivier,“ riep hij toen hard van den kant af. „Ik moet wel den heelen dag op school zitten, tot vier uren toe, en moeilijke sommen maken en dictées en aardrijkskunde en nog allerlei meer en jij mag daar maar zoo rustig buiten zijn en niks doen, heelemaal niks. . . ja, je bent nog te lui om even die mooie waterlelies te kussen, die er toch zoo om vragen, maar die net een eindje te kort zijn, om zich heelemaal tot je voorover te buigen!“ Net gaf het water een flinken, harden plons, of iemand er iets heel zwaars ingooide en dikke droppels vlogen in Roland's gebruid gezichtje.

„Wat ga je nou beginnen?“ riep ons ventje verrast. „Ben je soms boos, omdat ik je „lui“ noemde? Nu, maar ik neem niets van mijn woorden terug, want lui ben je. Iedereen om je heen is aan het werk: de vogels zingen en bouwen hun nestjes; de koeien in de wei eten zich goed dik, om maar flink melk te kunnen geven en de nijvere bijen zamelen al honing in vliegend van bloem tot bloem.“ Toen zag onze Roland een boterbloempje, vlak bij zich, trok het al spelend uit den grond en begon er zichzelf mee in het gezicht te kietelen, terwijl hij ineens in zijn preek was blijven steken. Maar jawel: een flink geplons ineens; ditmaal veel harder dan den eersten keer en daar kwam een brutale golf, over den kant, recht op hem af. „Wel, wel,“ zei Roland, „dus mejuffrouw is werkelijk boos; ik dacht eigenlijk, dat je daar ook al te lui voor zou zijn!“ Maar dat viel hem niet mee; want met donderende stem klonk het nu: „Zoo: je noemt mij dus een luie rivier!“ Ik, die per dag meer mijlen afleg, dan jij waarschijnlijk in heel je leven? Zie je daar ginds, heel in de verte, die groene heuveltes; stipjes lijken het wel, nietwaar? Nu, daar kon ik heelemaal vandaan en zóó smal ben ik dan in het eerst, dat een klein kind wel over mij heen kan springen; maar allengs word ik breder en dieper, draag menschen op mijn rug al reeds en zoo kom ik ook eindelijk

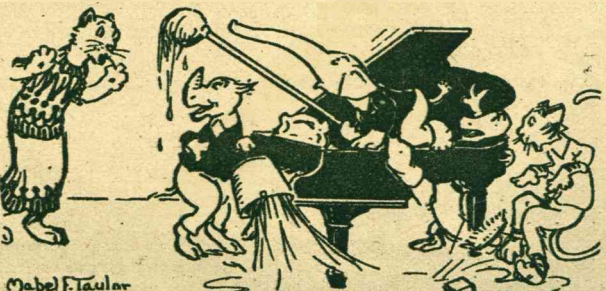
SCHOONMAAK IN DE SCHOOL.

1. De tijd van de schoonmaak was aangebroken en meester Leeuw deelde de jongens mee, dat ze een dag vrij kregen. — „Hoera,“ riepen de jongens. „Weet je wat,“ zei Jan Tijger, „wij moesten een handje meehelpen. Mevrouw Leeuw zei, dat de piano dezen keer eens goed moest worden nagezien, omdat er de volgende week concert is. Nou moesten wij de piano eens voor onze rekening nemen.“ — „Prachtig!“ riep Jumbo, „dat doen we!“

2. Den volgenden morgen vroeg gingen de jongens naar de muzieksaal, gewapend met emmers water, borstels en zwabber. — „Ik zal met den zwabber de snaren schoonmaken,“ zei Jumbo. „Janus kan ze dan afvegen met de spons. Rhino reinigt de toetsen en Jan Tijger zorgt voor het houtwerk.“ „Wat zal meester blij zijn als we den boel zoo hebben opgeknapt,“ zei Rhino.

3. Terwijl de jongens zoo druk bezig waren, kwam mevrouw binnen, die een schreeuw gaf van schrik. — „Jongens, wat voeren jullie daar uit?“ riep ze. Rhino liet onthutst den emmer water vallen, terwijl Jumbo van schrik tegen de klap aantuimelde, die neerviel op het hoofd van Janus Aligator. Mevrouw Leeuwin was woedend op de jongens, die meenden zoo hun best gedaan te hebben.

hier voorbij en heb nu even mijn stroom opgehouden om je eens terecht te wijzen, mannetje! Nooit heb ik rust, begrijp je wel! nooit; altijd maar ga ik verder, tot ik ten laatste bij den grooten Oceaan kom, waar ik mij instort, om dan nog harder te gaan werken en eindelijk weer opnieuw mijn loop te beginnen! Ben je nu wat wijzer geworden, jou, dom, dwaas ventje? Altijd maar voort! dat is mijn leus. En dus moet ik nu ook gaan; ik kan mij niet langer ophouden, hoor! „Hè, toe, blijf nog wat, ijverige rivier; toe, vertel me nog wat; je hebt me zoo'n boel geleerd, in dit korte oogenblik; veel meer dan ik aan een uur aardrijkskunde heb!“ Maar weg was zij „de ijverige rivier“; altijd maar voort, op en neer haar weg van de heuvels naar den Oceaan, enz.

DE ARME MUZIKANT EN ZIJN COLLEGA.

Op een mooien zomerdag was er een groot volksfeest in het Prater te Weenen. Het Prater is een groot park, de algemeene verzamelen- en wandelplaats der bewoners van de Oostenrijksche hoofdstad, en zooals het gewoonlijk gaat op dergelijke pleinen en parken, zijn er altijd vele kunstenaars, die op zoo'n dag een extra duitje hopen te verdienen. Zoo was er ook een oude invalide violist, die al vroeg zijn ontslag had moeten nemen uit den dienst en nu wel een heel klein pensioentje had, maar ook nog heel wat ophaalde met spelen, want dat deed hij dan ook goed, daar hij een Bohemer van afkomst was en het schijnt wel, dat al deze menschen die gave aangeboren is. Vandaag klonk zijn instrument echter al heel scherp en droog, en zoo kwam het dan ook, dat hij op zoo'n dag van algemeene vroolijkheid slechts enkele centen nog had opgehaald. Opeens kwam er echter een heer op hem af, die hem een zilverstuk toewierp en vroeg: „Zeg, mag ik je viool eens even? Ik wil wel eens zien wat voor een instrument je daar hebt.“ De oude man bedacht zich niet lang, en nu begon de vreemdeling op hetzelfde instrument te spelen, zoo verwonderlijk schoon en zangrijk, dat het heele park ineens om hem heen stond, ademloos toelisterend; en toen de oude man eindelijk met zijn pet rondging stroomde het geld hem toe van alle kanten. En weet je nu wie de collega was? Dat was de groote Deensche violist Ole Bull, van wien je misschien wel eens gehoord hebt, en dien toen al een verbazenden roep had in het buitenland, ofschoon er op het oogenblik niemand bij was die hem herkende. De oude violist was zijn collega zeer dankbaar en stond er op, den naam te kennen van zijn weldoener. Toen die hem dan ook ten laatste zijn kaartje gaf, was er een voorbijganger, die toevallig den naam las en die wenschte zichzelf en zijn omgeving geluk, dat hij op zoo'n toevallige wijze in de gelegenheid was, den grooten Deenschen violist te hooren. OOM TOM.